

Sprekens in “tongen”

Een hedendaagse misleiding

https://www.stempublishing.com/authors/WJ_Hocking/WJH_Tongues.html

vertaald door Robbert Veen met DeepL

"De liefde faalt nooit; maar of er profetieën zijn, die zullen verdwijnen; of er tongen zijn, die zullen ophouden; of er kennis is, die zal verdwijnen" (1 Kor. 13:8, R.V.).

Er worden in sommige richtingen grote aanspraken gemaakt op het bezit van de Heilige Geest op een bijzondere wijze, en zij trachten hun aanspraken te ondersteunen door te beweren dat zij in staat zijn met tongen te spreken, zoals in de vroege kerk gebeurde. Wij worden vermaand alles te bewijzen, en de vergadering te Efeze werd door de Heer geprezen omdat zij degenen die zich apostelen noemden, hadden beproefd en vals bevonden (1 Thess. 5:21; Openb. 2:2). Daarom stel ik voor deze moderne beweringen aan een kort onderzoek te onderwerpen in het licht van de Heilige Schrift.

In de eerste plaats is het misschien goed om aan te geven wat een onbetwistbaar feit is, en wat moet worden aanvaard als een pijnlijke en vernederende waarheid. Een opvallende zonde van de huidige tijd is de ongelovige verwaarlozing van de persoonlijke aanwezigheid van de Geest van God in de gemeente in die zin waarin Hij aanwezig werd met Pinksteren en waarin Hij vóór Pinksteren niet aanwezig was in de wereld (Johannes 7:39; Handelingen 19:2, R.V.). Zoals de Zoon van God werd genegeerd en veracht toen Hij Zijn volk bezocht, zo wordt de Heilige Geest van God tegenwoordig in het christendom genegeerd en veracht.

Verder moet met extra schaamte worden toegegeven dat velen van hen die het geloof belijden in de huidige inwoning van de Geest in de gelovige en ook in de gemeente, zich niet gewoonlijk of vaak onderwerpen aan Zijn leiding en aan Zijn veelvuldige werkingen in die mate die voor God het meest verheerlijkend en voor henzelf en anderen door hen het meest nuttig zou zijn.

Hoewel dit wijdverbreide verzuim om de gave van de Geest te erkennen in betreuwenswaardige mate waar is en vraagt om belijdenis en reformatie, is het nodig om

uit de Schrift zelf te leren wat de ware kenmerken zijn van de aanwezigheid en werking van de Heilige Geest. Er is zowel de Geest der waarheid als de geest der dwaling, en voorzichtigheid en onderscheid zijn noodzakelijk. De apostel Johannes schreef aan het hele gezin van God: "Geliefden, geloof niet elke geest, maar beproeft de geesten of zij uit God zijn; want er zijn vele valse profeten uitgegaan in de wereld" (1 Johannes 4:1). Daarom zijn wij gerechtvaardigd deze veronderstelling van de moderne tijd te toetsen. En daarom vragen wij of er enige gegronde reden is om te geloven dat de volledige werking van de Heilige Geest altijd gepaard gaat met de gave van tongen, of om te geloven dat het spreken met tongen het enige of zelfs het voornaamste bewijs is van Zijn aanwezigheid en onbelemmerde werking in een individu? Wij geloven dat bij onderzoek zal blijken dat er geen Schriftuurlijke grond is voor een dergelijke conclusie.

Integendeel, de brieven van het Nieuwe Testament leren ons dat de werking van de Geest van God in het midden van de gemeente erop gericht is in de heiligen een morele en geestelijke gelijkvormigheid met Christus teweeg te brengen. Het is door de werkzaamheid van de Geest van de Heer dat wij van heerlijkheid tot heerlijkheid worden veranderd naar het beeld van Christus (2 Kor. 3:18). Zijn vrucht in ons is liefde, vreugde, vrede, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing; maar in die lijst zijn tekenen van uiterlijke kracht niet opgenomen (Gal. 5:22-23). Wij leren niet dat de Geest van God de heiligen in staat stelt om in het algemeen verschillende soorten tongen uit te spreken, maar wij leren wel dat Hij voor hen pleit met onuitsprekelijke verzuchtingen (Rom. 8:26).

Maar wij zullen ons meteen wenden tot de Schrift zelf, want in dit korte onderzoek wordt voorgesteld de verschillende verwijzingen daarin naar het spreken in tongen in het begin van het bestaan van de kerk te onderzoeken, om na te gaan of er enige rechtvaardiging is voor het verwachten van manifestaties van een dergelijke kracht in de huidige tijd.

Bij onderzoek blijkt dat het wonder van tongen slechts door drie van de schrijvers van het Nieuwe Testament wordt genoemd, te weten: -

- 1) Markus in zijn Evangelie (Markus 16:1 en 17)
- 2) Lucas in de Handelingen (Hand. 2:4, 6, 11; 10:46; 19:6);
- 3) Paulus in een van zijn brieven (1 Kor. 12 - 14).

Wanneer we deze passages lezen, zien we dat elke schrijver vanuit een ander standpunt over tongen heeft geschreven, en dat het hoofdonderwerp van elk van de drie passages als volgt is: -

(1) Marcus vermeldt de belofte van de Heer dat deze gave van tongen geschonken zou worden na Zijn hemelvaart;

(2) Lucas verhaalt de historische vervulling van de belofte van de Heer in drie opvallende gevallen die respectievelijk in Jeruzalem, in Caesarea en in Efeze plaatsvonden;

(3) Paulus geeft belangrijke waarheidsbeginselen die een goddelijk licht werpen op het gebruik en misbruik van de gave der talen.

(1). Het getuigenis van Marcus

Wij gaan nu over tot het beschouwen van deze drie passages in de genoemde volgorde. Aan het einde van zijn Evangelie vertelt Marcus de voorwaarden van de opdracht die de Heer Jezus aan de apostelen gaf, onmiddellijk voordat Hij in de hemel werd opgenomen en aan de rechterhand van God ging zitten. Deze toespeling moet worden gezien in samenhang met het schema van het Tweede Evangelie, waarin Christus wordt voorgesteld als de Volmaakte Knecht. De Knecht van Jehovah stond op het punt het gebied van Zijn arbeid op aarde te verlaten, en Hij stelde deze Knechten aan om het werk voort te zetten waarvoor Hij hen tevoren tot Zich had geroepen. Uit ditzelfde Evangelie leren wij wat de aard van hun werk was (Marcus 3:14-15). Bij hun oorspronkelijke aanstelling werden de twaalf door de Heer apart gezet -

- (1) om bij Hem te zijn;
- (2) om uitgezonden te worden om te prediken;
- (3) om macht te hebben om ziekten te genezen; en
- (4) om demonen uit te drijven.

In overeenstemming met deze roeping zond de Heer te zijner tijd tijdens Zijn eigen bediening de apostolische groep, twee aan twee, uit naar de steden van Israël om te prediken dat de mensen zich moesten bekeren. Zij gingen dus uit en predikten, en krachtens de hun gegeven macht dreven zij vele demonen uit in de naam van Christus, en zalfden velen die ziek waren met olie en genazen hen (Markus 6:7-13). De gegeven tekenen vergezelden en bevestigden het gepredikte woord.

Bij het vertrek van de Heer uit de wereld ontvingen deze dienaren van Hem nieuwe instructies, die een ruimere strekking hadden dan de vorige. Hen werd nu bevolen om buiten Judea en Galilea uit te gaan naar de gehele wereld en het evangelie te prediken aan de gehele schepping. Wie gelooft en gedoopt wordt, zal behouden worden, en wie ongelovig is, zal veroordeeld worden (Markus 16:15-16). Zo'n taak was veel groter dan alles wat hun voorheen was opgedragen, en hoe zouden zij in staat zijn zo'n grotere verantwoordelijkheid op zich te nemen, vooral nu het hun voorkwam dat zij op het punt stonden beroofd te worden van de aanwezigheid van hun Heer en Meester aan wie zij

gewend waren hun moeilijkheden en mislukkingen in dienst te brengen?

Om dergelijke angsten weg te nemen, werden de dienaren van Christus, zo lezen wij, aangemoedigd om hun toekomstige dienst voort te zetten, gesterkt door de verzekering dat de kracht van hun arbeid in geen geval zou worden verminderd door de afwezigheid van de Heer zelf. In Zijn woorden van verzekering, die Markus optekent, verklaarde de Heer dat de tentoonstellingen van kracht die hun prediking vergezelden in het begin, toen Hij bij hen was, vernieuwd en versterkt zouden worden wanneer Hij zelf de hoogte in was gegaan. Vroeger gingen hun woorden gepaard met de gaven van genezing en uitdrijving, maar na de hemelvaart van Christus zouden deze tekenen met grotere volheid en verscheidenheid worden verleend. De Heer zei: "Deze tekenen zullen hen volgen die geloven:

- (1) in Mijn naam zullen zij demonen uitdrijven;
- (2) zij zullen met nieuwe tongen spreken;
- (3) zij zullen slangen opnemen;
- (4) en indien zij iets dodelijks drinken, zal het hun in geen geval schaden;
- (5) zij zullen zieken de handen opleggen en zij zullen genezen" (Marcus 16:17-18).

Het zal worden opgemerkt dat in deze lijst drie nieuwe tekenen in verband met de apostolische dienst worden genoemd, namelijk - spreken met tongen, macht over slangen (vgl. Jes. 11:8), en immuniteit voor vergif.

De geschiktheid van dergelijke begiftigingen aan deze wereldwijde zendelingen is duidelijk. De tot God verlost door het bloed van het Lam moesten in de toekomst gezocht worden in alle soorten en talen en volken en naties (Openb. 5:9), en de dienaren voor de prediking van een dergelijke gevarieerde omvang werden gemachtigd om met nieuwe tongen te spreken. Het effect van deze gave in het bespoedigen van de verspreiding van de evangelieboodschap was geweldig. In ongeveer dertig jaar had het evangelie zich verspreid naar alle delen van de bekende wereld (Kol. 1:6).

In hun werk zouden zij de tegenwerking ontmoeten van een wereld in de macht van Satan, die oude slang, maar Hij die in hen was, zou groter zijn dan hij die in de wereld was (1 Joh. 4:4). Zie het geval van letterlijke bescherming in het voorval van Paulus en de adder (Handelingen 28:1-6). Verder zouden de vijanden van het evangelie zonder scrupules het leven van de predikers zoeken, maar de Heer beloofde dat zij veilig zouden zijn totdat hun uur gekomen was en hun werk voltooid, zelfs wanneer de meest subtiele middelen, bijvoorbeeld dat van gif, werden gebruikt.

Maar we hoeven niet eens het latere deel van het Nieuwe Testament te raadplegen om een verslag te vinden van de vervulling van deze belofte. Marcus sluit zijn Evangelie niet af zonder het samenvattend op te schrijven: "En zij gingen uit en predikten overal;

de Heer werkte met hen en bevestigde het woord door de tekenen die volgden" (Markus 16:20, R.V.).

Wat leren wij uit dit korte getuigenis van Marcus over de gave van tongen? Wij leren hieruit dat het spreken in nieuwe tongen één van de vijf bijzondere tekengiften was die, zoals de Heer aan de apostelen had beloofd, op hun dienst zouden volgen als bewijs van het goddelijk karakter van de evangelieverkondiging.

Het evangelie van verlossing door een gekruisigde en opgevaren Christus was iets nieuws op aarde, en het behaagde God deze aankondiging van Zijn grote verlossing te bevestigen door uiterlijke tekenen van openbare aard, zodat de toehoorders van de apostolische boodschap geen legitiem excuus zouden hebben voor ongeloof en weigering om het aanbod ervan aan te nemen. In vroegere tijden werden in verband met bijzondere goddelijke boodschappen met een soortgelijk doel wonderen verricht. Dit was bijvoorbeeld het geval toen Mozes vanuit Midian naar het volk Israël in het land Egypte werd gezonden (Ex. 4). Mozes had bezwaar gemaakt tegen deze dienst en zei: "Zij zullen mij niet geloven, noch naar mijn stem luisteren; want zij zullen zeggen: de HEERE is u niet verschenen." Daarop gaf Jehovah Mozes drie tekenen die hij in aanwezigheid van het volk moest verrichten - zijn staf werd een slang, zijn hand werd melaats en het water van de Nijl werd bloed. Deze tekenen werden gegeven om elke aanleiding tot ongeloof bij de Israëlieten weg te nemen in de belofte van hun spoedige bevrijding uit het huis van slavernij.

Johannes de Doper lijkt een uitzondering op deze regel. Hij deed geen wonder en zijn getuigenis ging niet gepaard met tekenen. Maar men moet bedenken dat zijn profetie als voorloper was dat de Messias nabij was, en de geldigheid van zijn getuigenis werd vastgesteld door de verschijning van het Lam Gods voor de ogen van zijn toehoorders in aanwezigheid van de profeet zelf in de Jordaan. In dit geval waren dus geen tekenen nodig.

Toen echter de Heer Jezus zijn openbare bediening aanving, en Hij het evangelie predikte van een koninkrijk dat niet van deze wereld was, werden tekenen gegeven ter bevestiging van het woord; de dingen die de mensen hoorden werden bevestigd door de dingen die zij zagen. Dienovereenkomstig, toen twijfel over het Messiasschap van Jezus de gevangengenomen Doper overviel, herinnerde de Heer hem aan deze bevestiging van Zijn evangelie. "Vertel Johannes," zei Hij tot de boodschappers, "de dingen die gij hoort en ziet: blinden krijgen hun gezicht en lammen lopen, melaatsen worden gereinigd en doven horen, doden worden opgewekt en aan armen wordt goed nieuws verkondigd. En zalig is hij, die in Mij geen aanleiding tot struikelen zal vinden" (Matt. 11:4-6, R.V.).

Zo zien wij dat bevestigende tekenen werden gegeven in samenhang met de prediking van onze Heer zelf, en op dezelfde wijze vinden wij dat tekenen volgden op de

bediening van de dienaren van Christus na Pinksteren. Het argument van de apostel in de brief aan de Hebreëën om zijn lezers de ernst te tonen van het verwaarlozen of verachten van het woord van het evangelie is op dit feit gebaseerd. Hij zegt: "Hoe zullen wij ontkomen, indien wij zo'n grote verlossing verwaarlozen, die eerst door de Heere gesproken is, en die ons bevestigd is door hen die gehoord hebben; ook God heeft bij hen getuigd door tekenen en wonderen, en door veelvuldige krachten, en door gaven van de Heilige Geest, naar Zijn wil" (Hebr. 2:3-5, R.V.). De wonderen en tekenen, waarvan het bestaan onbetwistbaar was, vestigden de authenticiteit van de nieuwe prediking, en maakten het standpunt van degenen die het verwierpen onverdedigbaar. De gave van tongen was natuurlijk inbegrepen bij de tekenen waarnaar de apostel verwijst.

Nu, het kan niet worden ontkend dat tongen (om nu alleen over dit teken te spreken) in het begin werden gegeven om de goddelijke oorsprong te verifiëren van het woord van het evangelie dat overal door de apostelen en profeten werd gepredikt, en dat het middel was dat de Heilige Geest gebruikte bij de stichting van de kerk (Ef. 2:20). Dergelijke bewijzen waren in het begin essentieel, voordat het woord van God op schrift werd gesteld, en voordat de levengevende onderwerpen ervan voor eens en voor altijd in onveranderlijke termen werden uitgedrukt door de pen van de inspiratie. Voordat de evangeliën en brieven werden geschreven, werden de toespraken van predikers die in verschillende delen, zoals Cappadocië, Pisidië, Macedonië, Italië, enz. werden gehouden, in de wijsheid van God bevestigd door de vastgestelde tekenen. En alleen wanneer het zuivere, onvervalste woord van Christus werd gepredikt, zou de prediking door de Heilige Geest worden gewaarborgd. Zo werd het enige evangelie gewaarborgd in zijn wereldwijde verspreiding. Overal hoorden en ontvingen en geloofden de mensen de nieuwe tijding die tot hen kwam met een gezag dat alleen door het Oude Testament werd geëvenaard, hoewel de boodschap alleen mondeling was en toen nog niet in geschreven vorm. Zij die gedupeerd en verblind waren door de god van deze wereld en de prediking niet geloofden, werden veroordeeld in hun afwijzing, en op grond van de bovennatuurlijke tekenen hadden zij geen excuus voor hun weigering.

De gave van tongen diende dus het doel waarvoor zij in de eerste dagen van het christendom werd gegeven, maar wij moeten nu nagaan welke rechtvaardiging er in het getuigenis van Marcus is, als die er al is, om de voortzetting van deze bovennatuurlijke manifestatie te verwachten. En na nauwkeurig onderzoek kan in deze verzen geen enkel woord worden gevonden dat zelfs maar op zoiets wijst. Niets impliceert dat de genoemde tekenen de prediking zouden blijven begeleiden tot het einde van het tijdperk.

De opdracht van Matteüs verschilt in dit opzicht van die van Marcus. Het eerste evangelie kijkt naar het einde, en we hebben de duidelijke opdracht van de Heer dat na Zijn hemelvaart het werk van het maken van discipelen en het onderwijzen ervan moest doorgaan, en deze opdracht gaat gepaard met de belofte van de persoonlijke aanwezigheid van de Heer bij Zijn volgelingen, altijd tot het einde van het tijdperk

(Matt. 28:19-20). Zoals het werk ononderbroken zou zijn, zo zou de Heer zonder onderbreking bij hen zijn zolang het huidige tijdperk duurt. Mattheüs vermeldt echter niets over tekenen - niets over het begin of het voortduren ervan. En Marcus, die vermeldt dat er bepaalde tekenen zouden zijn bij het begin van de kerkperiode, geeft geen aanwijzing dat deze een permanent kenmerk zouden zijn in verband met het werk van de dienaren van de Heer.

Na zorgvuldig onderzoek van deze passage in Marcus kunnen wij geen steun ontdekken voor de moderne aanspraak op "spreken met tongen". Als iemand zou proberen te beargumenteren dat, omdat de passage niet specificeert dat de tongen slechts tijdelijk waren, we redelijkerwijs zouden kunnen concluderen dat ze een permanente gave waren, moeten we antwoorden dat een dergelijk argument zelfvernietigend is. Als tongen blijvend waren, dan moeten we ook geloven dat de andere tekenen die samen met de tongen worden genoemd, blijvend waren. Drijven zij die beweren met nieuwe tongen te spreken, ook demonen uit? Nemen zij slangen op, drinken zij gif en genezen zij zieken? Deze vijf tekenen werden allen tezamen door onze Heer genoemd en dienden eenzelfde doel. En een argument gebaseerd op deze passage voor het voortbestaan van één ervan zou evenzeer van toepassing zijn op het voortbestaan van alle.

Zoals wij uit het algemene schema van de Schrift kunnen opmaken, is de waarheid dat in alle opeenvolgende eeuwen wonderen nooit meer dan tijdelijk waren. Het waren altijd uitzonderlijke gebeurtenissen, die werden verricht voor een bepaald doel. Zonder de geschikte gelegenheid vonden de wonderen niet plaats. Zo werden er wonderen verricht door de profeten Elia en Elisa tijdens hun dienst, maar niet door Ezechiël of Daniël.

Iedere gelovige heeft daarom op schriftuurlijke gronden het recht om personen te verdenken die op dit late tijdstip beweren de bovennatuurlijke krachten na te bootsen die de tekenen waren van de apostelen en profeten in het begin van het christendom.

(2). Tongen in Jeruzalem, in Caesarea en in Efeze.

"En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest, en begonnen met andere tongen te spreken, zoals de Geest hun uitdrukking gaf" (Handelingen 2:4).

Marcus vermeldt de belofte van de Heer van de gave van nieuwe tongen, en de evangelist verbindt deze gave met Zijn opdracht aan de apostelen: "Gaat heen in de gehele wereld en verkondigt het evangelie aan alle schepselen" (Marcus 16:15-18). Lucas vermeldt in de Handelingen de vervulling van de belofte van tongen, en hij verbindt die vervulling met de nederdaling van de Heilige Geest. Uit dit laatste verslag blijkt dan ook dat de Heer Jezus, in overeenstemming met de belofte van de Vader, met Pinksteren de Heilige Geest op Zijn volgelingen heeft uitgestort, en als gevolg daarvan "werden zij allen vervuld met de Heilige Geest, en begonnen met andere tongen te

spreken, zoals de Geest hun uitsprak" (Handelingen 2:4).

De andere tekenen naast tongen die in Markus 16:17-18 worden genoemd, werden ongetwijfeld tegelijkertijd gegeven, want wij lezen: "Vele wonderen en tekenen werden door de apostelen gedaan" (Handelingen 2:43).

Verder werd het teken van tongentaal ook aan anderen dan de apostelen verleend. De woorden van de Heer aan de elf waren: "Deze tekenen zullen hen volgen die geloven ... zij zullen met nieuwe tongen spreken" (Marcus 16:17). Lucas toont in de Handelingen de vervulling van deze belofte in Caesarea bij hen die geloofden door de prediking van Petrus, en in Efeze bij hen die geloofden door de prediking van Paulus (Handelingen 10:41-46; Handelingen 19:15).

(A). In Jeruzalem (Handelingen 2).

De discipelen van de Heer bleven in Jeruzalem, zoals Hij hen had opgedragen, om deze gave te ontvangen. De Heer had hun gezegd: "Gij zult kracht ontvangen wanneer de Heilige Geest over u komt, en gij zult Mijn getuigen zijn" (Handelingen 1:8). Toen dus de Heilige Geest over hen kwam, werden zij daardoor bekwame getuigen; en één vorm van hun pas ontvangen bekwaamheid werd getoond toen zij met andere tongen begonnen te spreken, zoals de Geest hun uitsprak. Zij ontdekten zelf dat er een andere kracht dan hun eigen kracht met hun mond was, waardoor zij van de waarheid konden getuigen. De Heer had hen vooraf opgedragen dat zij in dit opzicht niet bezorgd hoefden te zijn. In een vroeg stadium van hun training zei Hij: "Wanneer zij u overleveren, wees dan niet bezorgd hoe of wat gij zult spreken, want het zal u in dat uur gegeven worden wat gij spreken zult. Want niet gij spreekt, maar de Geest van uw Vader spreekt in u" (Matt 10:19). Met Pinksteren ervoeren de apostelen voor het eerst de kracht van de Geest die werkte op een wijze die in overeenstemming was met deze vroege belofte van Christus, en die spoedig zou worden gedemonstreerd voor gouverneurs en koningen, evenals voor de algemene bevolking in Jeruzalem.

Uiterlijke tekenen van de aanwezigheid van de Geest.

Op de Pinksterdag werden door God bewijzen van uitwendige aard gegeven om aan te tonen dat de uitstorting van de Heilige Geest toen een voldongen feit was. Er waren verschijnselen van zicht en geluid, die voor de discipelen zelf een uiterlijk bewijs vormden. Er verschenen hun tongen als van vuur. Ook hoorden zij een geluid uit de hemel als van een razende machtige wind, die het huis waar zij zaten vulde. Naast deze hoorbare en zichtbare tekenen begonnen zij met andere tongen te spreken, waarmee zij in hun eigen vergadering aan elkaar bewezen dat zij "vervuld waren met de Heilige Geest".

Maar deze uiterlijke bewijzen van de aanwezigheid van de Heilige Geest werden niet alleen aan de discipelen zelf gegeven in de besloten of half besloten bovenzaal waar zij bijeen waren, maar bovennatuurlijke tekenen werden ook getoond op de straten en openbare plaatsen in Jeruzalem, aan de inwoners en aan de menigte bezoekers uit verschillende delen van de wereld. De macht van de apostelen om met andere tongen te spreken werd getoond in het gehoor van de verzamelde menigten, waarschijnlijk in de tempelhoven of op andere plaatsen van algemeen verblijf. Zo'n machtsvertoon was verbazingwekkend en onverklaarbaar voor het publiek. Niet dat de woorden van de discipelen onbegrijpelijk waren voor hun toehoorders, noch dat zij wartaal spraken, want er staat dat de inhoud van hun spraak werd begrepen door degenen die het hoorden.

Het wonder voor de menigte van "vrome" mensen die samenkwamen was dat, terwijl zij luisterden naar de Galilese discipelen, "een ieder hen hoorde spreken in zijn eigen taal [dialect]." "Hoe horen wij," riepen zij uit, "ieder in zijn eigen taal [dialect], waarin wij geboren zijn?" (Handelingen 2:6-8).

Deze opmerkingen van de menigte geven aan dat wat het volk hoorde niet, zoals sommigen veronderstellen, in de bovenzaal zelf werd uitgesproken, waar de discipelen bijeen waren bij de neerdaling van de Heilige Geest. Wij vinden dat ten minste vijftien districten worden genoemd (Parthië, enz.) waaruit vertegenwoordigers werden gevonden in de menigte. Aangezien sommige van de genoemde districten grote gebieden besloegen (vgl. "delen van Libië rond Cyrene") is het zeer waarschijnlijk dat meer dan vijftien dialecten door de discipelen werden gesproken en door de toehoorders werden herkend.

Nu staat er geen woord in het verslag dat erop wijst dat de menigte vrome mensen, aangetrokken door het gerucht over wat er was gebeurd, de bovenzaal binnenging waar de discipelen bijeenkwamen om te bidden. Gezien het beperkte karakter van dergelijke ruimten in die tijd, is het onwaarschijnlijk dat de kamer veel meer dan honderdtwintig personen kon bevatten. De discipelen zouden waarschijnlijk hun privé-ontmoetingsplaats verlaten en naar de tempelhoven gaan voor een openbaar getuigenis, zoals gebruikelijk was.

De duidelijke en eenvoudige verklaring van de geschiedschrijver dat ieder in zijn eigen dialect de wonderbaarlijke werken van God hoorde, bewijst dat er geen verwarring ontstond doordat verschillende sprekers zich tegelijkertijd tot hetzelfde publiek richtten. In de straten op weg naar de tempelhoven, en in de hoven zelf, was er ruimschoots gelegenheid en tijd vóór het derde uur van de dag (9.00 uur) voor de discipelen om te getuigen van de wonderbaarlijke werken van God, zoals wij inderdaad lezen dat zij deden.

Het is belangrijk dat wij, zelfs op het gevaar af van een beschuldiging van herhaling, onze lezers vragen om zeer zorgvuldig de aard van het bewijs in dit stadium op te merken. Het verhaal in Handelingen 2 geeft duidelijk aan dat het grote publiek in Jeruzalem de getuigen van Christus hun boodschap over de "werken van God" hoorde verkondigen in verschillende vreemde talen en dialecten, die de toehoorders herkenden als talen waarmee zij vanaf hun geboorte vertrouwd waren. Bovendien waren zij in staat te beoordelen dat wat zij hoorden niet de spraak was van dwazen en schurken, maar verstandige uitspraken van verstandige mensen. De Geest door wiens hulp zij spraken was, en is, de Geest van een gezond verstand (2 Tim. 1:7), en de "vrome" personen die luisterden zeiden: "Wij horen hen in onze tongen spreken over de wonderlijke werken van God." Wij kunnen de domme opmerking van sommige vijanden van Christus en aanhangers van de Farizeeën en Sadduceeën negeren, die zeiden: "Deze mannen zijn vol nieuwe wijn." De absurditeit ervan behoeft vandaag geen serieus antwoord, aangezien Petrus de insinuatie ter plaatse beantwoordde.

Het is duidelijk dat het opmerkelijke feit dat door Lucas is vastgesteld, is dat een aantal personen die ter gelegenheid van een groot Joods feest uit de verschillende delen van de bekende wereld in Jeruzalem bijeen waren, inboorlingen uit Galilea hoorden spreken, hoorbaar en verstaanbaar in verschillende talen. Zij die het hoorden waren verbijsterd door het opvallende verschijnsel, en hoewel zij het feit van de tongen niet konden ontkennen, konden zij het evenmin verklaren op natuurlijke gronden. "Wat betekent dit?" zeiden zij tegen elkaar.

Petrus' verklaring van de tongen.

De openbare verklaring van wat er die dag was gebeurd, werd gegeven door de apostel Petrus, die zijn opmerkingen speciaal richtte tot de mannen van Judea en de inwoners van Jeruzalem als degenen die rechtstreeks verantwoordelijk waren voor de verwerping en kruisiging van hun Messias, waarbij hij ongetwijfeld tot zijn toehoorders sprak in de taal die in die stad gebruikelijk was.

Petrus toonde hun aan dat de gave van tongen mogelijk was voorzien uit de geschriften van het Oude Testament. Om dit te bewijzen, verwees hij naar de profetie van Joël, die de gave van de Geest vóór de komst van de dag des Heren definitief voorspelde. Er moet echter worden opgemerkt dat de apostel niet verklaarde dat de hele profetie van Joël toen was vervuld. Het is duidelijk dat de wonderen in de hemel boven en de tekenen op aarde nog niet eens zijn geschied (Handelingen 2:19). Wij lezen hieronder (vers 43) dat "vele wonderen en tekenen door de apostelen werden gedaan"; maar dit waren niet de wonderen die waren voorspeld als "bloed en vuur en rookdampen, waarbij de zon in duisternis werd veranderd en de maan in bloed" (verzen 19, 20); hoewel een beloofde uitstorting van de Geest in Jeruzalem plaatsvond, en de profetie dus in zoverre gedeeltelijk was vervuld. Dit feit wilde de apostel zijn toehoorders duidelijk maken. Het

verband tussen het citaat van de apostel uit Joël en het slot van zijn toespraak kan gemakkelijk worden opgespoord door het woord "uitgegoten" dat voorkomt in de verzen 17, 18 en 33, alleen moet worden opgemerkt dat in het laatste geval het woord in de Authorised Version vertaald is met "uitgestort". In de Herziene Versie lezen we: "Door de rechterhand van God verhoogd zijnde, en van de Vader de belofte van de Heilige Geest ontvangen hebbende, heeft Hij dit uitgestort, wat gij ziet en hoort."

Het effect van het getuigenis dat op de Pinksterdag werd afgelegd, voornamelijk door Petrus, maar mogelijk ook door anderen, was dat velen (ongeveer drieduizend) in het gezelschap van gelovigen werden gebracht. Maar dit effect was omdat het gesproken en ontvangen woord het onvergankelijke zaad was (1 Petrus 1:23-25), niet omdat het door de prediker werd uitgesproken in een voor hem nieuwe taal, die hij niet langs de gewone weg van het leren van een taal had verworven. * Het levende en energieke woord van God wekte slapende gewetens, maar het feit dat de toespraken in andere talen werden gehouden, wekte alleen verbazing en verwondering bij de toehoorders (Handelingen 2:7), en liet, zonder zich te bekeren, de grote massa in Jeruzalem meer dan ooit verhard achter in hun ongelovige haat tegen de Messias die zij gekruisigd hadden, maar die God tot Zijn rechterhand had verheven.

{*Er is geen reden om aan te nemen dat Petrus de toespraak die in Handelingen 2:14-36 is opgetekend, in een "taal" sprak. Maar anderen eerder op de dag hadden in tongen gesproken, zoals duidelijk in de voorgaande verzen staat. }

Sinds de taalverwarring die Jehovah kort na de zondvloed in de vlakte van Shinar aan de mensen toebrengt (Gen. 11:1-9), werd het vrije verkeer tussen de volkeren in die mate belemmerd. En het bestaan van zoveel verschillende talen op aarde in de tijd van de apostelen vormde een ernstige belemmering voor de gemakkelijke en snelle uitvoering van hun opdracht om de hele wereld in te gaan en het evangelie te verkondigen. Maar in het begin werd deze dienstknechten van de Heer getoond dat deze moeilijkheid niets voorstelde wanneer zij door de energie van de Geest van God werden overwonnen. Hij was in staat om de discipelen in een oogwenk te begiftigen met de kracht om mensen in hun moedertaal aan te spreken over de "wonderbaarlijke werken van God". Zo was er op die ene Pinksterdag in Jeruzalem een openlijke demonstratie van de werking van het evangelieschema waardoor het nieuws van de verlossing snel tot aan de uiteinden van de aarde zou worden verspreid. Er werd getoond dat Hij die de mond van de mens gemaakt heeft, de tong kon temmen, dat weerbarstig lid dat niemand kan temmen, en als zijn Heer het kon gebruiken om de woorden des levens te spreken tot de mensen in hun verschillende dialecten.

Bovendien was het feit dat de dauw van de Geest op het vlies viel en niet op de grond, een waarschuwing voor het volk der Joden. Degenen die vervuld werden met de Heilige Geest waren inderdaad Joden, maar het waren uitsluitend de Joden die in de Heer Jezus

Christus hadden geloofd. De massa van het aardse volk dat niet geloofde was uitgezonderd. Zij hoorden als het ware het geluid van de waaiende wind, maar zij wisten niet waar die vandaan kwam, noch waarheen hij ging. De Heilige Geest was het zegel van God, gelegd op hen die van Christus waren. Hij ging voorbij aan de priesterlijke families, de oudsten en de schriftgeleerden, en kwam over de weinige gelovigen die samen in de bovenzaal baden. Hun vermogen tot bovennatuurlijk spreken was het onmiddellijke en onmiskenbare bewijs dat in Jeruzalem werd geleverd dat de Beloofde over de Nazareners was gekomen.

Men mag bij dit onderzoek niet uit het oog verliezen dat de gave der tongen, samen met andere wonderbare tekenen, in het begin werd gegeven om de echtheid van de boodschappers en de boodschap van genade vast te stellen als komende van God, zoals zij beweerden. De "werken" van Christus' dienaren toonden aan dat God de Heilige Geest met hen was. De Heer zelf zei: "De werken die Ik doe, getuigen van Mij, dat de Vader Mij gezonden heeft", en nogmaals: "Geloof Mij om de werken zelf" (Joh. 5:36; Joh. 14:11).

De verschillende tekenen die de apostelen deden, stelden de aanwezigheid van iets nieuws op aarde vast, of de mensen het nu geloofden of niet. Zij konden het bestaan van de verschillende tongen niet ontkennen, hoewel zij weigerden te aanvaarden wat de nieuwe tongen verklaarden. En deze bovennatuurlijke tekenen werden gevonden bij de volgelingen van de gekruisigde Nazarener, en niet bij de erkende vertegenwoordigers van de Joodse natie. De mensen zagen dat Israël niet langer de dienaar van de Heer was, maar dat Zijn getuigenis nu was toevertrouwd aan de belijders van Jezus Christus, de Zoon van God, om te worden verspreid. De wet werd op de Sinaï in één taal gegeven, want zij was beperkt tot één volk, maar het evangelie van de verheerlijkte Heer en Christus werd op de dag van zijn inwijding in vele talen verkondigd, want, in tegenstelling tot de wet, moest het aan elk volk onder de hemel worden verkondigd zonder beperking of kwalificatie voor ieders aanvaarding.

Het is echter onmogelijk om in dit tweede hoofdstuk van de Handelingen enige suggestie te ontdekken dat er een voortzetting zou zijn van deze wonderbaarlijke tekenen in de vergadering tot op heden. Geen enkele gelovige zal betwijfelen dat zoiets onmogelijk is, want "bij God zijn alle dingen mogelijk". Dit is een fundamentele en onveranderlijke waarheid. Maar wij moeten onderzoeken, niet wat God kan doen, maar of de openbaring van Zijn wegen ons rechtvaardigt te geloven dat Hij iets zal doen. In dit geval vinden wij geen dergelijk bewijs, maar wij vinden wel dat tongen met andere tekenen het begin markeerden van een nieuw tijdperk dat in scherp contrast stond met zijn voorganger. Pinksteren leidde de periode in waarin Christus hoog is en de Geest op aarde, waarin genade de wet opvolgt en geloof de werken, en waarin het aanbod van barmhartigheid en redding wordt uitgebreid tot de uiteinden van de aarde. Zodra het lichaam van de discipelen van Christus zijn kosmopolitische karakter had aangenomen,

en het evangelie gelovigen, en dus nieuwe getuigen, over de hele wereld had verzekerd (Kol. 2:6), verdween de behoefte aan bovennatuurlijke tekenen, en lijkt het vertoon van nieuwtestamentische wonderen te zijn opgehouden.

(B). In Caesarea (Hand. 10).

In dit tweede geval wordt ons verteld dat de Heilige Geest werd gegeven aan Cornelius en aan hen die bij hem waren in Caesarea, en dat zij vervolgens met tongen spraken, zoals de discipelen deden in Jeruzalem met Pinksteren. Wij gaan nu na wat in dit geval de eventuele bijzonderheden waren die de moderne bewering rechtvaardigen dat de macht der tongen een onveranderlijke begeleiding is van het bezit van de Heilige Geest.

Het zal meteen opvallen dat Cornelius en zijn verwanten in één zeer belangrijk punt verschilden van die in Jeruzalem. De laatsten waren Joden die de Heer hadden gekend in de dagen van Zijn vlees, en die van Hem persoonlijk de belofte hadden ontvangen dat Hij de Heilige Geest zou zenden op hen die Hij in de wereld achterliet. Maar degenen in Caesarea waren heidenen die door het woord van de apostel in de Heer hadden geloofd. Wij lezen: "Terwijl Petrus deze woorden sprak, viel de Heilige Geest op allen die het woord hoorden. En zij van de besnijdenis, die geloofden, waren verbaasd, zovelen als met Petrus gekomen waren, omdat ook op de heidenen de gave des Heiligen Geestes was uitgestort. Want zij hoorden hen met tongen spreken en God grootmaken" (Handelingen 10:44-46).

In beide gevallen was er een openbare bevestiging van de gave van de Heilige Geest door middel van de tongen die werden geschonken, maar de gelegenheden verschilden. In Jeruzalem waren de personen die in het openbaar gemachtigd werden predikers en getuigen van Christus, en deze gave was in haar uitoefening niet alleen bekend bij de gewone inwoners van die stad, maar ook bij de Joden die uit alle delen van de Romeinse wereld naar het hoofdkwartier van hun godsdienst waren gekomen. In Caesarea was de controle niet van hen die de prediking deden, maar van hen die de prediking ontvingen.

Tot nu toe was het evangelie alleen verkondigd aan en ontvangen door Joden, waarbij de Samaritanen (Handelingen 8), onder wie onze Heer zelf diende, voor dit doel bij de Joden werden gerekend. Het geval was nu dat van een Romeinse militair, die met zijn verwanten en naaste vrienden in diepe oefening van hart en geweten was. Officieel behoorde Cornelius tot de veroveraars en onderdrukkers van Gods oude volk, maar Petrus was speciaal door de Geest van God aangesteld (Handelingen 10:19-20) om hem de kennis van de vergeving van zijn zonden door het geloof in de gezalfde Jezus van Nazareth over te brengen (Handelingen 10:34-43).

Deze daad van Petrus was van het grootste belang in de geschiedenis van de kerk. Het was niets minder dan de opening, voor de eerste keer, van de deur van het geloof voor de

heideneu, waardoor zij de voorrechten van de genade op gelijke voet met de Joden kregen. Was een dergelijke stap van God? En hoe moest voor eens en voor altijd worden aangetoond dat het de wil van God was dat er in de toekomst geen verschil zou zijn tussen Jood en Griek? Als bekeerde Romeinen voortaan naast bekeerde Joden in de samenkomsten zouden plaatsnemen, en als alle oude rassenonderscheidingen voorgoed zouden worden uitgewist, was het noodzakelijk dat Petrus' prediking aan de heidenen naar behoren zou worden bekrachtigd op een wijze die de kwestie voor altijd zou beslechten. Er moest door voldoende bewijs worden aangetoond dat Cornelius en zijn vrienden door God werden aanvaard als belijders van Christus, net als de gelovige Joden.

Nu vermeldt de geschiedenis van Lucas dat, terwijl de prediking van Petrus voortging, God in Caesarea aan de niet-Joodse gelovigen dezelfde gave gaf als Hij vroeger in Jeruzalem aan de Joodse gelovigen had gedaan. Toen God het Corneliaanse gezelschap publiekelijk erkende, werd Petrus daardoor gemachtigd hen te ontvangen: "Kan iemand," zei hij, "het water verbieden, dat dezen niet gedoopt worden, die de Heilige Geest ontvangen hebben, evenals wij?" En hij beval hen te dopen in de naam van Jezus Christus.

Nu zien wij dat het recht van Petrus om de kleine groep niet-Joodse gelovigen op deze wijze te erkennen onmiddellijk door de heiligen werd betwist. Zij vroegen terecht naar de autoriteit van de apostel om dit te doen: "Toen Petrus te Jeruzalem gekomen was, twistten zij, die tot de besnijdenis behoorden, met hem, zeggende: Gij zijt tot onbesnedenen ingegaan, en hebt met hen gegeten" (Handelingen 11:2-3). De apostel toonde de tegenstanders ter verdediging dat hij in Caesarea steeds handelde onder leiding van de Heilige Geest. Verwijzend naar zijn prediking aan Cornelius en zijn huis, zei hij: "En toen ik begon te spreken, viel de Heilige Geest op hen, zoals op ons in het begin. Toen herinnerde ik mij het woord des Heren, dat Hij zei: Johannes doopte inderdaad met water, maar gij zult gedoopt worden met de Heilige Geest. Aangezien God hun dezelfde gave heeft gegeven als Hij ons heeft gegeven, die in de Here Jezus Christus geloven, wat was ik dan, dat ik God kon weerstaan?" (Handelingen 11:15-17). Dit bewijs toonde de broeders te Jeruzalem dat de ontvangst van de heidenen in orde was, terwijl het feit dat zij plotseling werden toegediend met de kracht van het spreken met tongen bewees dat zij de Heilige Geest hadden ontvangen, evenals de Joodse broeders op de gedenkwaardige Pinksterdag.

Nog een andere verwijzing naar deze belangrijke crisis werd op een later tijdstip gemaakt. Dit gebeurde toen de grote conferentie te Jeruzalem werd bijeengeroepen om na te denken over de juiste houding van de niet-Joodse gelovigen ten opzichte van de wet van Mozes. De apostel Petrus bracht bij die gelegenheid opnieuw naar voren wat er in Caesarea was gebeurd. Hij zei: "Mannen en broeders, gij weet dat God enige tijd geleden onder ons een keuze heeft gemaakt, opdat de heidenen door mijn mond het

woord van het evangelie zouden horen en geloven. En God, die de harten kent, heeft hun getuigenis gegeven, door hun de Heilige Geest te geven, gelijk Hij ook aan ons gedaan heeft; en heeft geen onderscheid gemaakt tussen ons en hen, door hun harten te reinigen door het geloof" (Handelingen 15:7-9). Ook hier wordt de gave van de Heilige Geest aangehaald als het bewijs waarop de Joodse christenen handelden bij hun eerste ontvangst van hun niet-Joodse broeders tot een erkende positie in de nieuwe gemeenschap.

Het is interessant om terloops op te merken dat dit ene feit van de schenking van de Heilige Geest in enigszins verschillende bewoordingen in de volgende verschillende passages wordt vermeld.

- (1) De Heilige Geest viel op allen die het woord hoorden (Handelingen 10:44);
- (2) Hij viel op hen zoals op ons in het begin (Handelingen 11:15);
- (3) Ook op de heidenen werd de gave van de Heilige Geest uitgestort (Handelingen 10:45);
- (4) Dezen hebben ... de Heilige Geest ontvangen, evenals wij (Handelingen 10:47);
- (5) God heeft hun getuigenis gegeven door hun de Heilige Geest te geven, zoals Hij ook aan ons heeft gedaan (Handelingen 15:8).

Deze verschillende uitdrukkingen (vallen, uitgieten, geven, ontvangen) verwijzen allemaal naar de gave en werking van de Geest waardoor deze niet-Joodse gelovigen in het ene lichaam werden gedoopt (1 Kor. 12:13). Maar het bijzondere werk van de Geest, zo moet men bedenken, is innerlijk van aard. Hij zal "in u zijn", zei de Heer. Omdat Hij subjectief werkt, is de uiterlijke manifestatie van Zijn aanwezigheid vaak traag, en wordt slechts geleidelijk ontwikkeld. In Caesarea was onmiddellijk enig bewijs vereist, opdat Petrus en degenen die met hem waren, ter plaatse zouden weten dat God aan de heidenen bekering tot het leven had geschonken.

Daarom werd bij deze gelegenheid hetzelfde teken gegeven als bij Pinksteren - de gave der talen. De heidenen kregen in de wijsheid van God openlijk dezelfde geloofsbrieven als de Joden. Hierdoor werd alle vooroordeel tegen de oprechte opname van gelovige heidenen als medeleden van Christus weggenomen. En de raciale jaloezie die in de vroege kerk ondanks deze bovennatuurlijke bon overleefde, is een praktisch bewijs van de noodzaak van de voorzorgsmaatregel die in het begin werd genomen om te laten zien dat er aan Gods kant geen verschil tussen hen bestond.

Uit bovenstaande overwegingen blijkt dat de omstandigheden waarin de tongen bij deze gelegenheid werden gegeven uniek waren, en zich niet opnieuw zouden voordoen. Toen eenmaal publiekelijk was vastgesteld dat het Gods wil was dat niet-Joodse gelovigen in de vergadering zouden worden toegelaten, was er op soortgelijke gronden geen gelegenheid meer voor een herhaling van het wonder. De tongen dienden in Caesarea een speciaal doel, namelijk een onmiddellijk bewijs dat de Heilige Geest door God aan bepaalde niet-Joodse gelovigen was gegeven, en Petrus handelde naar dat bewijs en beval dat zij met water gedoopt moesten worden. Om aan te tonen dat de bewijskracht van de tongen slechts van voorbijgaande aard was, hebben wij gezien dat toen Petrus bij twee volgende gelegenheden op het voorval terugkwam, hij de gave van de Heilige Geest noemde, maar niet het bewijs waarop hij wist dat zij die gave hadden ontvangen, namelijk de uitoefening door hen van nieuwe tongen.

Wij concluderen daarom dat uit het geschrift in Handelingen 10 niets kan worden afgeleid ter ondersteuning van het door sommigen gehuldigde idee dat de kracht van het spreken met tongen naar verwachting zou blijven bestaan als een blijvend getuigenis van de inwoning van de Geest van God. Zij werden toen gegeven bij de unieke gelegenheid van de inwijding van niet-Joodse gelovigen in de gemeente van God, een gebeurtenis die niet herhaald zou worden.

(C). In Efeze (Handelingen 19).

Ook hier deed zich in de loop van de apostolische arbeid een uitzonderlijk geval voor, dat een goddelijk getuigenis vereiste, dat in zijn karakter overeenkwam met dat wat eerder te Jeruzalem en Caesarea werd gegeven. De gave van tongen toonde in dit geval nog een ander feit aan, namelijk dat de werking van de Heilige Geest uniform was wanneer zulke uitzonderlijke omstandigheden zich voordeden, of zij zich nu voordeden in de bediening van Paulus of van Petrus.

De betrokkenen in Efeze waren geen gelovigen in de Heer Jezus uit de Joden zoals in Jeruzalem, noch uit de heidenen die God niet kenden zoals in Caesarea. De apostel Paulus vond daar een twaalfstal mannen die discipelen waren van Johannes de Doper.

Ongetwijfeld waren deze mannen in hun vaderland toen Johannes in de woestijn van Judea predikte dat de mensen zich moesten bekeren omdat het Koninkrijk der hemelen nabij was. Deze mannen hadden bovendien de prediking van Johannes geloofd en waren in de Jordaan gedoopt om hun zonden te belijden.

Nu, ongeveer twintig jaar later, ontmoet Paulus deze mannen in Efeze, nog steeds in afwachting van de beloofde Koning en Zijn koninkrijk. Omdat zij de Heer Jezus niet kenden, waren zij onwetend over de Pinkstergave van de Heilige Geest. Nadat hij hun geestelijke toestand had vastgesteld, sprak de apostel tot hen over de Heer die gekomen

was volgens het getuigenis van de voorloper. De mannen geloofden het woord van Paulus, en toonden de oprechtheid van hun belijdenis door zich te laten dopen in de naam van de Heer Jezus.

"En het geschiedde, dat, terwijl Apollos te Korinthe was, Paulus, door het bovenste land gegaan zijnde, te Efeze kwam en enige discipelen vond; en hij zeide tot hen: Hebt gij den Heiligen Geest ontvangen, toen gij geloofde? En zij zeiden tot hem: Neen, wij hebben niet eens gehoord of de Heilige Geest was gegeven. En hij zeide: Waarin zijt gij dan gedoopt? En zij zeiden: In de doop van Johannes. En Paulus zeide: Johannes doopte met de doop der bekering, zeggende tot het volk, dat het moest geloven in Hem, die na hem zou komen, namelijk in Jezus. En toen zij dit hoorden, lieten zij zich dopen in de naam van de Here Jezus" (Handelingen 19:1-5, R.V.).

Nu blijkt duidelijk uit het verhaal dat toen Paulus deze volgelingen van de Doper aantrof, zij noch in de Zoon van God noch in de Geest van God hadden geloofd. Toch waren zij als partij gescheiden van zowel de Joden als de heidenen die tegen Christus waren (Handelingen 4:26.) Hoe moesten zij dan ontvangen worden? Moesten zij worden beschouwd als op gelijke voet in de kerk met Joodse en niet-Joodse gelovigen die eerder op andere plaatsen waren ontvangen? God toonde daar en toen dat zij werden toegelaten tot een plaats van gelijke stand, en hun werd de volheid van de christelijke zegen gegeven. Daarom lezen wij: "En toen Paulus hun de handen oplegde, kwam de Heilige Geest over hen, en zij spraken met tongen en profeteerden" (19:6).

Deze discipelen van Johannes de Doper werden dus de kern van de vergadering in die grote stad, waar de apostel ongeveer drie jaar bleef werken, en het zegel van hun aanvaarding kwam overeen met dat in de Palestijnse steden Jeruzalem en Caesarea. De Heilige Geest zou echter niet op hen komen zolang zij slechts geloofden in een Christus die zou komen, maar toen zij gedoopt waren in de naam van de Heer Jezus, gelovend dat Hij gekomen was, en dat Hij voor hun overtredingen was overgeleverd en voor hun rechtvaardiging was opgewekt, en bovendien nu verheerlijkt was aan de rechterhand van God, viel Hij op hen zoals Hij in het begin deed op die van hun broeders naar het vlees die ook geloofden.

(3). Het getuigenis van Paulus.

"Indien iemand in een taal spreekt ... laat iemand tolken; maar indien er geen tolk is, laat hij zwijgen in de gemeente; en laat hij tot zichzelf en tot God spreken." "De liefde faalt nooit:

Maar of er profetieën zijn, die zullen verdwijnen; of er tongen zijn, die zullen ophouden; of er kennis is, die zal verdwijnen. Want wij weten ten dele, en wij profeteren ten dele; maar wanneer het volmaakte gekomen is, zal het ten dele bestaande wegvallen" (1 Kor. 14:27; 1 Kor. 13:8-10, R.V.).

We komen nu bij de brief die de apostel Paulus richt aan een vergadering die in geen enkele gave achterbleef (1 Kor. 1:7). Verrijkt als zij waren met de gaven van de Geest in overvloed en verscheidenheid, waren zij, naast andere ernstige dwalingen, in de val gelopen om deze gaven te gebruiken voor de bevrediging van hun eigen ijdelheid in plaats van voor de eer van God en voor wederzijdse opbouw. Een van de zo misbruikte gaven was die van de tongentaal. En daarom wordt voorgesteld om, als leidraad voor ons vandaag, speciaal het onderricht te onderzoeken dat de apostel over dit onderwerp gaf aan de vergadering in Korinthe.

Allereerst kan erop worden gewezen dat juist het feit dat het spreken in een tong een gave van de Geest is, de belangrijke waarheid vaststelt dat zelfs toen het in de begintijd werd gegeven, sommigen in de vergadering de gave ontvingen, maar niet allen. Daarom valt de moderne bewering af dat het spreken in een tong een onveranderlijke begeleiding is van de aanwezigheid van de inwonende Geest en een aanwijzing dat zo iemand vol is van de Heilige Geest. Jonge meisjes in hun tienerjaren beweren nu de gave van tongentaal te bezitten; zij worden in hun onwetendheid en onvolwassenheid meegesleept door dwaze waanideeën over dit onderwerp. Deze waanideeën moeten voor het grootste deel beschouwd worden als temperamentvol of demonisch.

Wat is het om vervuld te zijn met de Geest?

Wij vinden in de Schrift geen bevestiging van het idee dat degenen die door de Geest zijn ingeënt, ook vol van de Geest zijn, noch van de daarmee samenhangende gedachte dat degenen die vol van de Geest zijn, met tongen spreken als bewijs daarvan. Het is de leer van het Nieuwe Testament dat het bezit van de Geest een bewijs is van het eigenlijke christendom, want "indien iemand de Geest van Christus niet heeft, is hij geen van Hem" (Rom. 8:9). Allen die het woord der waarheid, het evangelie der verlossing, hebben gehoord en geloofd, zijn verzegeld door de Heilige Geest der belofte (Ef. 1:13). Maar er wordt nergens gezegd dat zij allen bijgevolg vol zijn van de Heilige Geest, hoewel allen worden aangespoord om vervuld te worden met de Geest (Ef. 5:18).

Sommigen echter, die deze verklaring terzijde willen schuiven, citeren uit de Handelingen de passage waarin de nederdaling van de Heilige Geest op de discipelen met Pinksteren wordt opgetekend, en verwijzen in het bijzonder naar de woorden: "zij werden allen vervuld met de Heilige Geest" (Hand. 2:4). Maar dit geval bij de inwijding van de kerk was duidelijk uitzonderlijk, en er is geen vermelding dat zich opnieuw een soortgelijk geval heeft voorgedaan waarbij het gehele gezelschap van de volgelingen van Christus gelijkelijk met de Geest werd vervuld. De juistheid van het schenken van de gave in zijn volheid bij de uitstorting van de Geest volgens de belofte kan gemakkelijk worden erkend. Toen was het inderdaad zo dat allen vervuld werden met de pas

gekomen Paracleet, en allen met tongen spraken.

Maar vol zijn van de Heilige Geest wordt in de Schrift niet toegepast op alle gelovigen, maar wordt in verband gebracht met bepaalde personen bij bijzondere gelegenheden of onder bijzondere omstandigheden. Er zijn zelfs gevallen die zich vóór de Pinksterdag voordeden. Om niet zo ver terug te gaan als Bezaleel (Ex. 31:3), er staat geschreven over zowel de vader en moeder van Johannes de Doper, als over de profeet zelf, dat zij vervuld werden met de Heilige Geest (Lukas 1:15, 41, 67). Maar in elk van deze gevallen was de vervulling voor het uitspreken van profetie, en daarom tijdelijk, zoals in het geval van de profeten van weleer (1 Petrus 1:11; 2 Petrus 1:21).

Bij een speciale gelegenheid vertelden de twaalf de discipelen in Jeruzalem om zeven mannen "vol van de Heilige Geest en wijsheid" (Handelingen 6:3) uit te zoeken om de aalmoezen uit te delen. Het is duidelijk dat niet de hele vergadering vervuld was van de Geest, want als dat zo was, zou een dergelijke kwalificatie niet worden voorgeschreven. Bij een andere gelegenheid deed een gezelschap van de gelovigen een speciaal gebed tot God, omdat het hun door het Sanhedrin op straffe van sancties was verboden Zijn woord te spreken. Hun gebed werd verhoord, en zij werden allen vervuld met de Heilige Geest, en zij spraken het woord van God met vrijmoedigheid (Handelingen 4:31).

Hetzelfde feit wordt ook vermeld als zijnde waar bij bijzondere gelegenheden in de geschiedenis van Petrus; van Stefanus; van Barnabas; van Paulus; van de discipelen te Antiochië in een tijd van vervolging (Handelingen 4:8; Handelingen 7:55; Handelingen 11:24; Handelingen 9:17; Handelingen 13:9, 52). Als het zo was dat deze personen altijd vervuld waren met de Geest en dat dezelfde toestand ook gold voor hun broeders, zou er geen kracht zijn in de specifieke vermelding van het feit in de genoemde bijzondere gevallen. Bovendien weten wij dat de apostel Paulus de heiligen in het algemeen vermaande om vervuld te worden met de Heilige Geest (Ef. 5:18), hoewel hij hen er in dezelfde brief aan had herinnerd dat zij door de Geest verzegeld waren (Ef. 1:13; Ef. 4:30).

Het zal duidelijk zijn dat de toestand van vervuld zijn met de Geest slechts eenmaal in verband wordt gebracht met het spreken met tongen, en dat was toen de Geest werd gegeven op de dag van Pinksteren. Bij de andere gelegenheden is het op verschillende manieren verbonden met wijsheid en vreugde, en in het bijzonder met het afleggen van een verbaal getuigenis door de dienaren van Christus aan hen die het evangelie niet kenden of tegenwerkten. En voor zover het vermogen om met tongen te spreken niet door de hele gemeente werd bezeten, vinden wij dat de apostel bepaalde aanwijzingen heeft gegeven voor de leiding van hen die deze gave hadden ontvangen, maar die deze verkeerd gebruikten. Paulus meent helemaal niet dat alle heiligen in Korinthe deze gave bezaten. Het tegendeel wordt geïmpliceerd wanneer hij hen vraagt: "Spreken allen met tongen? Tolken allen?" (1 Kor. 12:30).

Aan de andere kant hebben allen de doop van de Geest ontvangen, want in hetzelfde hoofdstuk lezen wij: "in één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen; en wij zijn allen uit één Geest gedronken" (1 Kor. 12:13, R.V.). Dit geschrift toont aan dat de doop van de Geest geldt voor allen die lid zijn van het lichaam van Christus, en dat hij niet beperkt is tot hen die met tongen spreken, zoals sommigen tegenwoordig beweren.

Tongen in de vergadering.

Als we nu naar de brief aan de Korintiërs gaan, zien we dat alle verwijzingen naar de gave van tongen te vinden zijn in het gedeelte waarin vragen over de kerkorde worden behandeld (1 Kor. 12-14). Onder de opgesomde gaven van de Geest zijn zowel die van de tongentaal als die van de vertolking van tongen opgenomen.

Wij moeten bedenken dat het evangelie gelovige mensen van alle rassen, nationaliteiten en talen in nauwe en intieme relatie bracht in de samenkomsten. Broeders in Christus reisden van tijd tot tijd in het kader van handel en verkeer tussen plaatsen als Antiochië, Efeze, Troas, Korinthe, Thessalonica en andere steden. Zij zouden zeker de vergaderingen bezoeken wanneer zij daartoe de gelegenheid hadden, want door hun geloof waren zij niet langer van de wereld. In de vergadering zouden taalverschillen een ernstige belemmering vormen voor de gemeenschap van de Geest. Gebed, aanbidding en bediening zouden allemaal onbegrijpelijk zijn voor iemand die niet bekend is met de taal die gewoonlijk in de plaatselijke vergadering wordt gesproken. Op dezelfde manier, als de vreemdeling zou deelnemen en in zijn eigen taal zou spreken, zou hij onbegrijpelijk zijn voor zijn toehoorders. En de bediening van de waarheid van het Nieuwe Testament door de Geest was in het begin uitsluitend gesproken en niet geschreven. Vandaar de grotere behoefte aan tongen om de communicatie van de waarheid onder de leden van het lichaam te vergemakkelijken.

Nu zullen wij in deze hoofdstukken zien dat God in het lichaam van Christus sommigen voorzag die verschillende soorten tongen hadden en anderen die tongen konden vertolken. En de apostel verklaart ter leiding van allen in deze zaak dat, tenzij er iemand aanwezig was die kon tolken, een man met een tong in de gemeente moest zwijgen en tot zichzelf en tot God moest spreken (1 Kor. 14:27-28). Zonder vertolking kon de gemeente geen gemeenschap met hem hebben in de uitoefening van zijn gave, en daarom moest hij zwijgen, en niet uit ijdelheid van zijn eigen hart zijn tong laten zien.

De kwestie van de tongentaal wordt door de apostel behandeld in samenhang met andere gaven, maar daarmee presenteert hij de grote feiten die ten grondslag liggen aan Gods genadige voorziening voor de instandhouding van de kerk als een zelfstandige eenheid hier op aarde. Het zal ons helpen de waarheid van deze brief te begrijpen als wij in elk

van de drie hoofdstukken het algemene onderwerp voor de apostel in acht nemen.

12. - De verscheidenheid aan gaven die door de Geest worden gegeven.

13. - De superioriteit van de uitoefening van de liefde boven de uitoefening van gaven.

14. - De goddelijke orde voor de uitoefening van gaven in de vergadering.

Tongen een mindere gave.

In hoofdstuk 12 vinden wij dan dat de apostel negen gaven noemt die door de Geest zijn geschonken en door Hem zijn bewerkt. Hij schrijft: "Want aan de een is door de Geest het woord der wijsheid gegeven ... aan de ander verschillende soorten tongen, en aan een ander de uitlegging der tongen; maar dit alles werkt de ene en dezelfde Geest, die aan ieder afzonderlijk verdeelt zoals Hij wil" (1 Kor. 12:8-11, R.V.). Tongen en hun aanvulling, de interpretatie van tongen, worden achteraan deze lijst geplaatst, wat hun relatieve belang vanuit goddelijk oogpunt aangeeft. De voornaamste gaven zijn altijd die waardoor de gemeente wordt ontwikkeld in liefde en geloof en de kennis van Christus. De tekengaven daarentegen worden in de Schrift altijd het laagst op de schaal geplaatst, hoewel de mens geneigd is ze anders en onterecht te waarderen.

Deze rangschikking wordt ook getoond aan het einde van het hoofdstuk, waar apostelen als eerste en tongen als laatste worden geplaatst: "En God heeft sommigen in de gemeente gesteld, eerst apostelen, ... verschillende soorten tongen" (1 Kor. 12:28). Vervolgens vermaant Paulus zijn lezers deze volgorde, die Gods volgorde is, aan te houden en te streven naar wat Hij als het meest waardig en nuttig beschouwt in de gemeente. Zij bezaten niet allen alle gaven die hij noemt, maar hij vermaant hen ernstig de grotere te begeren. "Hebben allen de gaven der genezing, spreken allen met tongen, tolken allen? Maar begeer ernstig de grotere gaven" (1 Kor. 12:30-31, R.V.). De grotere gaven waren niet wonderen en tongen, maar apostelen, profeten en leraren, die werden gegeven om de kerk te vestigen in de grote waarheden van haar hemelse roeping en haar vereniging met Christus en de hoge. Zij die vandaag de dag "tongen" en het grote belang daarvan aanroepen, zijn in strijd met zowel de letter als de geest van deze apostolische leer. En zoals apostelen en profeten niet zijn gebleven tot op deze dag, zo hebben wij niet het recht om het voortbestaan te verwachten van de wonderen en tongen die in dezelfde opsomming worden genoemd.

Liefde blijft, tongen houden op.

In het volgende hoofdstuk (1 Kor. 13) laat de apostel zien dat de liefde van veel grotere waarde is voor de heiligen dan de tongen, waardoor de ijdele pretenties van hen die zich beroemen op louter vertoon, worden getemperd. De vergadering kan vooruitgang boeken in geestelijke kracht en heiligheid zonder tongen en wonderen, maar niet zonder heiligheid. De liefde is van God, want God is liefde. Liefde is zowel voor de eeuwige

staat als voor de tegenwoordige tijd.

Uitblinken in liefde moet daarom het eerste en voornaamste doel zijn van elke gelovige. De weg van de liefde is de voortreffelijke weg, waarnaar de apostel de heiligen in Korinthe leidt, die te zeer gecharmeerd waren van die gaven die meer een beroep deden op hun zintuigen dan op hun ziel. Hij zegt tot hen: "En een nog voortreffelijker weg wijs ik u aan. Indien ik met de tongen der mensen en der engelen spreek, maar de liefde niet heb, zo ben ik geworden tot klinkend koper of tot een kletterende cimbaal. En indien ik de gave der profetie heb, en alle verborgenheden en alle kennis ken, en indien ik alle geloof heb om bergen weg te nemen, maar de liefde niet heb, zo ben ik niets" (1 Kor. 12:31 - 13:2, R.V.).

Hoe men de waarde van tongen in de moderne tijd ook inschat, de apostel schat ze, of ze nu van mensen of van engelen zijn, bij gebrek aan liefde, niet meer dan "een louter instrument van geluid zonder zin, dood, mechanisch, verstoken van morele waarde". Er is veel geraas en gekletter, maar geen ware bediening van de Geest die getuigt van de geesten der heiligen. Er is geen opbouw, want het is de liefde die opbouwt, terwijl tongen als kennis opzwellen.

Zoals de apostel nu tongen, profetie en kennis noemt aan het begin van het hoofdstuk, zoals zojuist geciteerd, zo verwijst hij naar alle drie in het laatste deel van het hoofdstuk, bij wijze van afschrijving in vergelijking met de liefde. Zij zijn slechts tijdelijk, terwijl de liefde oneindig is in haar karakter en activiteiten. Wij moeten de liefde voorop stellen. Profetie, kennis en tongentaal passen alleen bij de omstandigheden van een onrijpe staat, maar de liefde zal nooit worden verdrongen. De liefde is de atmosfeer van de heerlijkheid, zoals zij de levensadem is van de vergadering op aarde,

"De liefde faalt nooit; maar of de profetieën, zij zullen verdwijnen; of de tongen, zij zullen ophouden; of de kennis, zij zal verdwijnen. Want wij weten ten dele, en wij profeteren ten dele; maar wanneer datgene wat volmaakt is, gekomen is, zal datgene wat ten dele is, wegvallen" (1 Kor. 13:8-10, J.N.D.).

Een zorgvuldige lezing van deze passage in een versie zoals die van de Revisers, J.N.D., W.K. en anderen, waarin de identiteit van de Griekse termen in de vertaling behouden blijft, laat ons zien dat het ophouden van tongen op een bijzondere manier wordt gesteld. Profetieën en kennis "zullen worden weggedaan", maar tongen "zullen ophouden". De verschillende formulering is des te opvallender omdat de tongen tussen de andere twee staan. Profetie en kennis zullen worden afgeschaft, maar tongen zullen worden opgeheven. Dit onderscheid is moeilijk te begrijpen als tongen pas zouden ophouden als profetie en kennis werden afgeschaft.

Nogmaals, de twee die "zullen worden weggedaan" zullen worden afgeschaft "wanneer

dat wat volmaakt is, is gekomen." Wat slechts gedeeltelijk is, zal plaats maken voor wat volmaakt is, wanneer het komt. Maar tongen worden in dit verband niet genoemd. Wij profeteren gedeeltelijk en wij weten gedeeltelijk, zegt de apostel, maar hij zegt niet dat wij "gedeeltelijk" tongen spreken. Waarom deze variatie van uitdrukking? Het moet een betekenis hebben. Leert het niet dat de gave van tongen zou vervallen in de organisatie van de vergadering, zodra de wijsheid van God zag dat de tijd gekomen was dat het niet langer nodig was?

Door sommigen is aangenomen dat tongen zullen blijven bestaan tot de komst van de Heer, omdat dan het volmaakte van de heiligen zal komen. Maar men zal zien dat alleen onvolmaakte kennis en profetieën worden genoemd als zijnde "weggedaan" in die tijd, hoewel "tongen" samen met de andere twee in de verzen 1 en 2 en in vers 8 wordt genoemd. Er moet een speciale reden zijn voor deze weglating. En het laat zeker ruimte voor de interpretatie dat de beëindiging van tongen zou plaatsvinden voordat kennis en profetieën werden weggedaan.

Er zijn sommige gaven die blijven zolang de gemeente hier is; maar "tongentaal" wordt niet genoemd onder die welke blijven "tot vervolmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouw van het lichaam van Christus; totdat wij allen komen in de eenheid des geloofs en der kennis van Gods Zoon, tot een volkomen mens, tot de maat der volheid van Christus" (Ef. 4:11-13).

Toen Gods aardse volk werd verstrooid en Jeruzalem en de tempel in 70 na Christus werden verwoest, schijnen de tekengiften te zijn opgehouden. In ieder geval lezen we er niets over in de latere inspiratiegeschriften. Er waren bepaalde gaven van de Geest verbonden aan de stichting van de kerk, zoals apostelen, profeten, wonderen, tongen en de uitleg daarvan. Toen het fundament was gelegd en het woord van God compleet was (Kol. 1:25), vervielen zulke gaven, omdat de gelegenheid voor hun toekenning niet meer bestond.

Zonder uitlegging moeten "tongen" gebonden worden.

In hoofdstuk 14 geeft de apostel voorschriften voor de uitoefening van door de Geest gegeven gaven in de vergadering, en er wordt speciaal verwezen naar de tongentaal. We hoeven nu niet meer te doen dan deze passages kort te noemen, en hun algemene leer aan te geven. Uit de teksten zal echter duidelijk blijken dat er geen gebruik mocht worden gemaakt van de tongen in de vergadering, tenzij er vertolking was. En deze teksten worden door de apostel verklaard als de geboden van de Heer (1 Kor. 14:37), een plechtige waarschuwing aan hen die ze moedwillig terzijde schuiven.

(1) De gave der profetie is superieur aan die der tongentaal, omdat hij die profeteert tot de mensen spreekt tot opbouw, troost en vertroosting, en de vergadering daardoor wordt

opgebouwd. Wie in een tong spreekt (zonder uitlegging), spreekt niet tot de mensen maar tot God, en bouwt alleen zichzelf op. De apostel voegt hieraan toe: "Ik zou willen dat gij allen met tongen sprak, maar liever dat gij profeteerde; want groter is hij die profeteert dan hij die met tongen spreekt, tenzij hij tolkt, opdat de gemeente wordt opgebouwd" (1 Kor. 14:1-5).

(2) Als de apostel zelf naar Korinthe kwam en met tongen sprak, zou hij hen niet baten, tenzij hij tot hen sprak door middel van openbaring of profeteren of kennis of onderwijs (vers 6). Verder dankte de apostel God dat hij meer met tongen sprak dan zij allen, maar in de vergadering sprak hij liever vijf woorden om anderen te onderrichten dan tienduizend woorden in een tong (verzen 18, 19).

(3) Het gebed, dat in de eerste plaats een rechtstreekse toespraak tot God is, mocht niet in een tong worden uitgesproken, tenzij er vertolking was. Dit gold ook voor het dankgebed, want omdat anderen het in zulke gevallen niet konden verstaan, konden zij niet zeggen: Amen (verzen 13-17). Door de Geest gegeven mededelingen in de vergadering zouden voor alle aanwezigen verstaanbaar zijn.

(4) De apostel citeert een passage uit Jesaja (Jes. 28:11-12) om aan te tonen hoe zij de geestelijke waarde van tongen overschatten. Vanwege de afvalligheid van het volk Israël zou God niet tot hen spreken in de taal die zij konden verstaan: "Door mensen met vreemde talen en door de lippen van vreemden zal Ik tot dit volk spreken; en zelfs zo zullen zij Mij niet horen, zegt de Here." Zo zouden zij wel horen, maar niet begrijpen, zoals dezelfde profeet op een andere plaats zei (Jes. 6:9). Waarom zouden de Korinthiërs zo trots zijn op de tongen die werden gegeven om de aandacht van de ongelovigen te trekken voor wat zij niet begrepen, in plaats van hen te overtuigen van de waarheid ervan? "Daarom," concludeert de apostel, "zijn tongen tot een teken, niet voor hen die geloven, maar voor hen die niet geloven" (vers 22).

(5) Opwekking moest de voornaamste overweging zijn bij de uitoefening van gaven. Dit zou niet het geval zijn als, wanneer de hele gemeente bijeen was, allen met tongen spraken. Zo'n tentoonstelling van het gebrek aan geestelijke soberheid en zelfbeheersing zou een vreemdeling ertoe brengen de plaats tot een bedlam te verklaren (vers 23). Wat een oneer voor de Heilige Geest van God!

(6) Als er in de vergadering met tongen werd gesproken, moest dat door slechts twee of drie personen gebeuren, die elkaar opvolgden, en er moest altijd één tolk zijn. Bij afwezigheid van een tolk moet iemand in de vergadering zwijgen, en alleen tot zichzelf en tot God spreken (verzen 26-28). Verwarring en wanorde zijn niet van God in de vergadering, die Zijn huis is.

(7) Aan het einde van het hoofdstuk vat de apostel zijn instructies samen. Hij veroordeelt

onomwonden het extravagante en ongeoorloofde gebruik van tongen in de vergadering, maar hij doet geen afbreuk aan wat de Geest heeft gegeven. Zijn gaven moeten worden gebruikt onder Zijn leiding, die in Zijn orde zal zijn en tot opbouw van de heiligen, d.w.z. door uitlegging. "Daarom, mijn broeders, begeer ernstig te profeteren, en verbied niet met tongen te spreken. Maar laat alles behoorlijk en in orde geschieden" (verzen 39, 40).

Wij hebben nu de relevante passages in deze brief over het onderwerp in kwestie bekeken, en wij stellen de vraag waarmee dit onderzoek begon: is er enige grond om te geloven dat de macht der tongen tot op de dag van vandaag in de kerk zou blijven bestaan? En onze conclusie is dat een dergelijke rechtvaardiging hier niet meer bestaat dan in Marcus en in de Handelingen. Wonderen en gaven van genezing worden samen met tongen genoemd als zijnde in gebruik in het begin, maar er is geen aanwijzing voor het voortbestaan ervan in de gemeente toen het afwijken van het geloof zich openbaarde in de apostolische en nog meer in de na-apostolische tijd.

In deze brief richt Paulus ernstige waarschuwingen tot de heiligen in verband met de verschillende gaven, maar het is opmerkelijk dat hij meer aandacht besteedt aan hun misbruik van tongen dan aan dat van enige andere gave. Omdat zij van nature opzichtig was, was zij aantrekkelijk voor de natuurlijke verwaandheid van de mens, en klaarblijkelijk werd zij toen een strik voor de vergadering, zoals zij nog steeds lijkt te zijn in het geval van sommige misleiders.

Bij het rangschikken van de verschillende gaven naar hun waarde in de gemeente, plaatst de apostel, zoals we hebben gezien, de tongentaal als laatste op de lijst in volgorde van verdienste. Het was een teken, niet voor gelovigen, maar voor ongelovigen. Het was nutteloos voor de gemeente als er niet tegelijkertijd de gave van vertolking was. En als de apostel de gemeente op het hart drukt dat de liefde de belangrijkste drijfveer van het leven van de vergadering is, vermeldt hij dat tongen, in tegenstelling tot de liefde, zullen ophouden. Als dan de door de Geest gegeven tongen uit de apostolische tijd zijn opgehouden, wat zijn dan de moderne pretenties op die gave? Als deze niet van de Geest van God zijn, van wie komen ze dan?

Satanische spraak door menselijke monden

De Joden maakten zich schuldig aan de onvergeeflijke zonde om de kracht van de Geest van God die in onze Heer Jezus werkte, toe te schrijven aan Beëlzebub, de vorst der demonen (Matth. 12:22-32). Het gevaar bestaat vandaag de dag dat wij vervallen in de omgekeerde zonde van het toeschrijven van de macht van Satan aan de Heilige Geest van God. Het gevaar van deze flagrante dwaling was niet afwezig in de vroege kerk. De heiligen in een heidense stad als Korinthe waren bijzonder vatbaar voor de introductie in hun midden van de oraculaire uitingen van demonen. De apostel herinnerde hen aan de

afgodische invloed die op hen werd uitgeoefend in hun onbekeerde dagen (1 Kor. 12:2): "tot stomme afgoden geleid, hoe gij ook geleid wordt."

Satan, die zo actief was onder de twaalf in de dagen van onze Heer, probeerde na Zijn vertrek steeds de dienaren van Christus te bederven. Zo was er te Filippi het geval van een dienstmeisje, bezeten door een geest van waarzeggerij [Python, kantlijn], die haar meesters veel winst bracht door waarzeggerij. Zij misleidde mensen door de boze geest die door haar sprak, en zij probeerde zich aan te sluiten bij de predikers van het evangelie door te roepen: "Deze mannen zijn de dienaren van de Allerhoogste God, die ons de weg der zaligheid wijzen" (Handelingen 16:16-13). De uitspraak klonk goed genoeg, maar hij werd gesproken door de geest van bedrog en niet door de Geest van God. En Paulus wierp het uit de jonkvrouw. Er waren vrouwen te Filippi die met hem in het evangelie werkten (Fil. 4:3), maar de apostel wilde geen omgang met de macht der duisternis, maar berispte die en dreven die uit in het geval van deze jonkvrouw.

Satan zou zulke verleidelijke geesten niet alleen op straat gebruiken, maar hij zou proberen ze in het midden van de vergadering der heiligen te brengen. En als iemand in een taal zou spreken, hoe zou de vergadering dan kunnen uitmaken of hij door de Geest van God of door een boze geest wordt geleid? Als bekend is wat er wordt gesproken, kunnen de heiligen de uiting bewijzen door het woord van God; want elke geest die niet belijdt dat Jezus Christus in het vlees is gekomen, is niet van God (1 Johannes 4:1-3). Vandaar dat de apostel, waar tongen werden gebruikt, aandrang op de uitlegging van tongen, zoals te Korinthe, zodat allen konden beoordelen of de uiting in een tong van een goddelijke bron afkomstig was. Laten wij ons niet laten misleiden. Satan kan nu en vroeger een leugenachtige geest in de mond van een mens zenden (1 Koningen 22:22-23). En onreine geesten kunnen nu met luide stem roepen zoals zij deden in Samaria (Handelingen 8:7).

Uit de Schrift blijkt dat Satan vroeger onder het volk Israël werkte door menselijke "tongen" te gebruiken om hen af te leiden van de levende God. In plaats van hun toevlucht te nemen tot Jehovah, werden zij overgehaald om "te zoeken naar hen die bekende geesten hebben en naar tovenaars die tsjirpen en mompelen" (Jes. 8:19, R.V.). Deze wichelaars tjilpten en mompelden met kreten die niet begrijpelijker waren dan die van vogels en dieren. Op deze vreemde en mysterieuze stemmen van de boze geesten, die hun aanhangers misleiden, zinspeelt de profeet in een ander verband: "Gij zult ... spreken uit de grond, en uw spraak zal laag zijn uit het stof; en uw stem zal zijn als iemand die een bekende geest heeft, uit de grond, en uw spraak zal fluisteren [tsjirpen] uit het stof" (Jes. 29:4). Zie ook de verwijzing naar "fluisteraars" in de marge van Jes. 19:3.

Men moet niet vergeten dat Satan de wonderen en tekenen die door de Geest van God worden verricht, zowel in de vorm van tongen als op andere manieren kan imiteren. De

profeet Ezechiël (12:24) verwees naar de valse profetieën van zijn tijd - de "ijdele visie" en "vleiende waarzeggerij" in het huis van Israël. In de toekomst zal de komende antichrist, zo wordt voorspeld, zoveel helse macht uitoefenen dat hij het beeld van het politieke beest adem zal geven en het zal doen spreken (Openb. 13:15). Als dan Satan in het verleden bovennatuurlijke krachten gebruikte door door de monden van mensen te spreken om, zo mogelijk, de uitverkorenen zelf te misleiden, dan kunnen wij er zeker van zijn dat hij in onze tijd op dezelfde manier werkt, hoewel misschien niet in dezelfde mate als hij in de dagen van de Antichrist zal doen.

Uit de voorschriften en voorbeelden in de Schrift komen wij daarom tot de conclusie dat de mond van een man of een vrouw in bezit kan worden genomen door een macht buiten hemzelf of haarzelf, en dat dingen onbegrijpelijk kunnen worden uitgesproken voor spreker of hoorder, en dat die macht van satanische of demonische oorsprong kan zijn. Aangezien wij geen Schriftuurlijke grond hebben om de werking van de Geest van God op deze wijze in de huidige tijd te verwachten, is het vermoeden dat de moderne beweging van tongentaal niet van God is, en dat zij haar aanhangers steeds verder van de waarheid van de Schrift moet afleiden naarmate zij aandacht schenken aan verleidende geesten en leerstellingen van demonen, die in huichelarij leugens spreken om te misleiden en te vernietigen.

Veel oprechte gelovigen worden op een dwaalspoor gebracht omdat de aanhangers van deze tongentaalcultus zich hullen in extreme vroomheid. Wij worden echter in het woord van God gewaarschuwd om ons in dit opzicht niet te laten misleiden. Razende wolven komen in schaapskieren (Matt. 7:15). Valse profeten dragen een harige mantel om te misleiden (Zach. 13:4). Satansdienaren doen zich voor als dienaren der gerechtigheid (2 Kor. 11:13-15).

Wij veroordelen de oprechtheid van niemand; daarover is God alleen rechter. Maar velen misleiden zichzelf, en het zal ons allen ten goede komen om acht te slaan op het bevel van de apostel: "Geliefden, geloof niet elke geest, maar onderzoek de geesten of zij uit God zijn; want er zijn vele valse profeten uitgegaan in de wereld" (1 Johannes 4:1).

(4) Algemene opmerkingen.

Wij hebben nu het getuigenis van Marcus, Lucas en Paulus met betrekking tot het gebruik en misbruik van tongen onderzocht, en in geen enkel geval rechtvaardigen hun woorden ons te verwachten dat het bovennatuurlijke vertoon van tongen, dat in de eerste dagen van de kerk voorkwam, gedurende de hele kerkgeschiedenis zou voortduren of aan het einde daarvan zou herleven. In de latere geschriften van het Nieuwe Testament is het veelzeggend dat er zelfs geen melding wordt gemaakt van de tongen. Waar waren ze toen Paulus een gevangene in Rome was, en Johannes een balling op Patmos? Deze apostelen spreken over de afvallige toestand van de kerk die toen was ingetreden en die

steeds erger zou worden, maar zij geven geen enkel woord van belofte dat God te midden van de schrijnende verwarring Zijn getuigenis zou geven aan de gelovigen door hun tekenen en wonderen te schenken zoals Hij had gedaan in Jeruzalem, Caesarea en Efeze. Door tongen en genezingen en andere wonderen toonde God in het begin uiterlijk dat Hij Zijn volk Israël verliet en de volgelingen van Christus opnam om Zijn dienaren te zijn. Maar nadat Hij dat onderscheid voor alle mensen duidelijk heeft gemaakt en de feiten heeft vastgelegd, is het ongerechtvaardigd om aan te nemen, zoals sommigen schijnen te doen, dat God door het herstel van de tekenen van macht in onze tijd onderscheid wil maken tussen de gelovigen en de ontrouwen in het christendom.

Wij komen daarom onvermijdelijk tot de conclusie dat degenen die vandaag de dag beweren met tongen te spreken, in de zeer ernstige positie verkeren dat zij geen enkel betrouwbaar Schriftbewijs kunnen tonen ter ondersteuning van hun bewering. Zij bedriegen zichzelf en anderen onder het mom van vroomheid. Zij maken zich schuldig aan het toeschrijven aan de Heilige Geest van God van geheimzinnige uitspraken in een onverstaanbaar jargon, dat noch door de sprekers, noch door de toehoorders wordt begrepen. Zij lijken, naar ons gevoel, sterk op de valse profeten die Jehovah door Zijn dienaar Jeremia veroordeelde: "Ik heb hen niet gezonden, noch heb Ik hen geboden, noch heb Ik tot hen gesproken; zij profeteren u een leugenachtig visioen en waarzeggerij, en iets van niets, en bedrog van hun eigen hart." "Zij spreken een visioen van hun eigen hart, en niet uit de mond des HEEREN" (Jer. 14:14; Jer. 23:16).

Sommige verdedigers van deze hallucinatie stellen dat er in het Nieuwe Testament geen directe schriftuur is die wijst op de opheffing van tongen, en daarom hebben zij het recht te verwachten dat ze nog steeds gegeven worden in antwoord op gebed.

Maar als zulke personen de huidige gebroken en verdeelde toestand van de kerk, die in de Schrift wordt voorspeld en voor elk geestelijk oog duidelijk is, zorgvuldig in overweging zouden nemen, zouden zij zien hoe ongepast zulke verzoekschriften zijn. Is de kerk in staat de machtsgaven uit te oefenen?

De Heer vermaande Efeze dat Hij de kandelaar uit de vergadering zou verwijderen, tenzij er berouw zou zijn (Openb. 2:1-7). Hoe kon het onbekeerde Efeze bij zijn verwijdering bidden om zijn herstel, wanneer zij niet langer haar eerste liefde had, noch haar eerste werken deed? De kerk in het algemeen viel zelfs in de apostolische tijd uit haar eerste staat van toewijding aan de Heer, en de uiterlijke tekenen van macht, die aanvankelijk zo opvallend waren, werden als gevolg daarvan verwijderd. De kerk in het algemeen blijft vandaag onbekeerlijk. Wat een miskenning van Gods gedachten over de huidige ondergang om te bidden voor het herstel van de gaven van uiterlijke macht!

Zonder een rechtstreeks geschrift is het feit van de stopzetting van de tongentaal voor

iedereen duidelijk, behalve voor hen die misleid zijn om anders te geloven. Maar er is al verwezen naar 1 Kor. 13:8, waarin staat dat tongen zullen ophouden. Maar afgezien van de directe invloed van dit geschrift op dit punt, moet men bedenken dat wij geen geschrift hebben dat de opheffing bevestigt van apostelen en profeten; van ouderlingen en diakenen; van de ononderbroken eenheid van de kerk zoals die in Jeruzalem werd getoond; van de gemeenschappelijke beurs voor de heiligen (Handelingen 2:41-47). Deze uiterlijke en zichtbare tekenen van de aanwezigheid en macht van de Geest in de vergadering, hoe opvallend en opmerkelijk ze ook waren, zijn opgehouden. Wij weten dat de kerk, zelfs in de dagen van de apostelen, afviel van gehoorzaamheid zoals Adam deed, en verdorven was, waarbij de slechte leer haar gelederen in alle richtingen doordrong (Handelingen 20:28; 29; 1 Tim. 4:1; 2 Tim. 3:1; Titus 1:10-11). Met het oog op die afvalligheid beval Paulus de Efezische oudsten niet aan tot wonderen en tongen, die tijdelijk zouden zijn, maar tot God en het woord van zijn genade, die eeuwig en onveranderlijk en voldoende waren, ongeacht de toestand van de gemeente.

Er was geen waarschuwing in de Pentateuch dat de wonderbaarlijke gave van het manna zou ophouden, maar toen het volk het beloofde land binnenging werd het niet meer gegeven (Jozua 5:12). Evenzo werden de gaven van macht in het begin geschonken voor de vestiging van de kerk als Gods getuigenisvat op aarde. Toen Israël definitief was verdreven bij de verwoesting van Jeruzalem en de apostelen en profeten de stichting van Gods geestelijke tempel, die de woonplaats van de Geest is, hadden voltooid (Ef. 2:21-22), horen wij niets meer over tongen of krachten van genezing. Zij zijn verdwenen toen de gelegenheid ervoor verdween. Het is aan de propagandisten van de tongenbeweging om uit de Schrift aan te tonen dat er vandaag de dag enige aanleiding is voor hun opwekking of dat er enige belofte van die strekking in de Schrift staat.

Misleidende verklaringen gecorrigeerd.

Er wordt nu voorgesteld om nog een of twee opmerkingen toe te voegen over enkele Schriften en Schriftuurlijke uitdrukkingen die door de aanhangers van deze dwaalleer misbruikt worden.

(1) De doop van de Heilige Geest. Er wordt gezegd dat christenen moeten bidden om gedoopt te worden met de Heilige Geest opdat zij met tongen mogen spreken zoals de gelovigen deden op de Pinksterdag.

Deze opvatting is een begripsfout. Pinksteren wordt niet herhaald. Deze doop in de Schrift verwijst alleen naar de zending van de Heilige Geest als een andere "Trooster" om voor altijd bij de heiligen te blijven (Johannes 14:16). De belofte van de gave van de Geest werd vervuld met Pinksteren, en niet eerder of daarna. De Heer blies Zijn discipelen de Geest des levens toe direct na Zijn opstanding (Johannes 20:22). Dit was duidelijk niet de doop die was beloofd, want de Heer zelf zei daarna tegen dezelfde

discipelen: "Gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet vele dagen later" (Handelingen 1:5). De "vele dagen hierna" werden pas volbracht toen "de dag van Pinksteren ten volle gekomen was". Toen de Heer Jezus verheerlijkt was, heeft Hij uitgestort wat Hijzelf de doop van de Heilige Geest had genoemd. En aangezien de Heer lang geleden Zijn belofte om met de Heilige Geest te dopen heeft vervuld, wat een ongelovige aanmatiging om Hem te vragen het opnieuw te doen, en voor individuele personen te doen wat Hij eens voor altijd voor de kerk in haar collectieve eenheid heeft gedaan?

Nu is het belangrijk op te merken dat de doop in de Schrift nooit wordt toegepast op de werking van de Geest op een individu. Het is het hele gezelschap van gelovigen dat wordt gedoopt, niet afzonderlijke discipelen, zoals ten onrechte wordt aangenomen door de leiders van de tongenbeweging. Dit feit zal blijken als wij de verwijzingen in het Nieuwe Testament bekijken, die gering zijn, maar voldoende om de leidraad te geven die wij in deze kwestie nodig hebben. Zij omvatten:

- (i) De profetie van Johannes de Doper - in de Evangeliën.
- (ii) De belofte door de Heer Jezus - in de Handelingen.
- (iii) De toespeling van de apostel Paulus - in 1 Korintiërs.

De verwijzingen in deze volgorde nemend: (i) Johannes de Doper deed deze aankondiging over de komende Messias: "Hij zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur" (Matt. 3:11; Lukas 3:16) Men zal zien dat Marcus 1:8 en Johannes 1:33, in hun verslag van deze profetie, de woorden "en met vuur" weglaten, die vooruitkijken naar de dag van het oordeel van de Heer, wanneer Hij zal komen om Zijn vloer te zuiveren en het kaf te verbranden met onuitblusbaar vuur (Matt. 3:12). De toepassing van deze bepaling door de Irvingieten op de persoonlijke reiniging van de gelovige door de Heilige Geest is volkomen in strijd met de Schrift in het algemeen en met het verband in het bijzonder.

Johannes voorspelde daarom deze doop, en zei dat het het werk zou zijn van Hem op wie de Geest neerdaalde en bleef - de Zoon van God (Johannes 1:33-34). Hij zegt echter niet wanneer deze grote doophandeling van hen die de Heer Jezus ontvingen, zou plaatsvinden.

(ii) De Heer maakte het tijdstip bekend waarop de doop met de Geest zou plaatsvinden, en waar. Hij droeg Zijn volgelingen op in Jeruzalem te blijven tot zij de belofte van de Vader zouden ontvangen, en Hij zei ook dat de doop van de Heilige Geest enkele dagen later zou plaatsvinden (Handelingen 1:4-5). De Heer Jezus doopte daarom op de Pinksterdag het gehele gezelschap van gelovigen met de Heilige Geest, zoals Hij zei dat Hij zou doen.

Nu de Heer Zijn belofte heeft vervuld, en de Heilige Geest is neergedaald om te blijven in de vergadering die de Heer aan het bouwen was (Matth. 16:18), is er geen behoefte aan een nieuwe doop, tenzij de Geest inderdaad is vertrokken en het woord van de Heer heeft gefaald! Nu bidden om Zijn komst is erger ongeloof dan dat van Johannes die tot de Heer zond om te vragen: "Zijt Gij het die komen moet, of verwachten wij een ander?" De Geest is er nu, even waarlijk als de Messias er toen was.

De Heilige Geest werd aan Cornelius en zijn vrienden gegeven toen zij het evangelie ontvingen, maar er wordt niet gezegd dat zij van Hem werden gedoopt, zoals sommige onzorgvuldige Schriftelezers hebben beweerd. Petrus zei dat hij zich de belofte van de Heer herinnerde: "Gij zult gedoopt worden met de Heilige Geest" (Handelingen 11:16). Maar er wordt niet gezegd dat deze heidenen werden gedoopt, hoewel de Geest op hen viel zoals op de gelovige Joden in het begin (11:15). De doop van de Geest was gemeenschappelijk, niet persoonlijk, en in de hele Handelingen is er geen enkel geval waarin de term terugkomt.

(iii) Het gebruik van de term door de apostel Paulus bevestigt wat reeds gezegd is over de betekenis ervan. Hij toont aan dat de doop met de Geest de grote daad was waardoor de gelovigen op aarde werden samengevoegd tot één levende organisatie waarvan Christus het Hoofd is. Hij zegt: "Want zoals het lichaam één is en vele leden heeft, en alle leden van het ene lichaam, die vele zijn, één lichaam vormen; zo is ook Christus. Want in één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en wij zijn allen uit één Geest gedrenkt" (1 Kor. 12:12-13).

De doop met de Geest lijkt Zijn werking op de gemeenschap als zodanig te zijn, waardoor zij in die vitaliserende verbinding met het Hoofd van het lichaam op aarde blijft, die met Pinksteren begon. De Heer voegt van tijd tot tijd bekeerlingen toe aan het gezelschap (Hand. 2:47), en zij die het evangelie van verlossing ontvangen, worden gezalfd en verzegeld door de Heilige Geest der belofte (Ef. 1:13; 2 Kor. 1:21-22). Maar het is de mens die niet naar behoren onderworpen is aan het woord van God, die de zalving en verzegeling van de Geest verwacht met de doop, waarover alleen gesproken werd bij de eerste vorming van het lichaam van Christus.

(2) Verdere uitstorting van de Heilige Geest. Er wordt gezegd dat God in Zijn woord beloofd heeft Zijn Geest uit te storten, en dat wij daarvoor moeten bidden.

Maar deze beloften zijn gedaan aan het huis van Israël, en zij zullen worden vervuld bij het herstel van de natie in hun eigen land in de duizendjarige zegen (Jes. 32:15; Jes. 44:3; Ezech. 29:29; Joël 2:28-29). Wat de kerk betreft, heeft God, zoals niemand kan ontkennen, Zijn Geest uitgestort met Pinksteren (Hand. 2:33; Hand. 10:45). Wij kunnen niet bidden om wat al aan ons gegeven is, noch om wat beloofd is om aan iemand anders, dus aan het aardse volk, gegeven te worden. Wij hebben niet het recht om ervoor

te bidden als leden van het lichaam van Christus, omdat dit een totale veronachtzaming zou zijn van het eigen getuigenis van de Geest in het woord dat Hij met Pinksteren is gekomen om "in eeuwigheid" in de gemeente te wonen (Joh. 14:16; 1 Kor. 3:16).

Bovendien woont de Geest ook in individuele gelovigen (1 Kor. 6:19). Hij is in hun harten (Gal. 4:6) en roept: Abba, Vader. In onze harten verspreidt Hij ook de liefde van God (Rom. 5:5). Hoe kunnen gelovigen dan bidden dat de Geest wordt uitgestort, behalve op grond van het feit dat zij ontkennen dat de gave van de Heilige Geest aan de gemeente op de Pinksterdag een blijvende was?

Verder wordt gezegd dat de Heer heeft beloofd dat de Vader de Heilige Geest zou geven aan hen die Hem vroegen (Lukas 11:13). Deze uitspraak is waar, maar men ziet over het hoofd dat deze belofte met Pinksteren werd vervuld, toen de Vader inderdaad de Heilige Geest gaf aan hen die eensgezind bleven bidden en smeken (Handelingen 1:14; Handelingen 2:1).

De Heilige Geest is God, en de duidelijke maar wonderlijke waarheid die in de Schrift wordt geopenbaard, is dat Hij nu hier is in een zin waarin Hij er niet was voordat de Heer Jezus werd verheerlijkt. Zie Johannes 7:39: "De Heilige Geest was nog niet [gegeven], omdat die Jezus nog niet verheerlijkt was." De Zoon van God was hier als het vleesgeworden Woord, en de Geest van God, hoewel niet vleesgeworden als de Zoon, is nu hier, de onveranderlijke Paracleet, vertoevend onder de gelovige heiligen om Christus voor hun ogen te verheerlijken en hen aan Zijn beeld aan te passen. Het is zeker ofwel onwetendheid of verwijtbaar ongeloof, zeker niet het geloof, dat mensen ertoe brengt om vandaag voorbede te doen voor een herhaling van het Pinkstergebeuren.

(3) De laatste dagen. Er wordt gezegd dat God beloofd heeft Zijn Geest uit te storten in de laatste dagen, en dat dit de laatste dagen zijn. Daarom moeten wij, als wij die zoeken, manifestaties van de Geest verwachten zoals met Pinksteren.

Deze uitspraak getuigt van een totaal onbegrip van de profetie van Joël, en van het doel waarvoor deze door Petrus op de Pinksterdag werd geciteerd. De Hebreeuwse profeet heeft de geschiedenis van de kerk niet voorspeld, en de laatste dagen waarover hij spreekt zijn daarom niet de laatste dagen van de kerk.

Het onderwerp van de kerk was niet geopenbaard aan de oudtestamentische profeten (Ef. 3:5), en het onderwerp van Joëls profetieën was uitdrukkelijk de natie Israël en in het bijzonder Juda, zoals zijn taalgebruik laat zien. Hij behandelt de komst van de dag des HEREN (Joël 2), die de aanleiding zal zijn voor het herstel van de Joden; van het oordeel over de heidenen; en van de vestiging van volledige duizendjarige zegen op aarde (Joël 3).

Door deze profeet had Jehovah dus toegezegd Zijn Geest uit te storten op alle vlees voordat de dag van de HEERE zou aanbreken (Joël 2:28-31). Zie ook Ezechiël (Ezech. 36:24-27; Ezech. 37:14). Degenen tot wie Petrus zich in Jeruzalem richtte, kenden deze oudtestamentische voorspellingen van de uitstorting van de Geest. En de apostel citeerde de profetie om hen ervan te overtuigen dat wat had plaatsgevonden niet het gevolg was van vleeselijke opwinding, maar van de komst van de Geest, die nu had plaatsgevonden vóór de komst van de dag des Heren.

Het is echter een vergissing om op grond van de aanhaling door Petrus aan te nemen dat deze profetie met Pinksteren geheel vervuld werd. Ongetwijfeld werd toen de Geest gegeven, maar het koninkrijk werd niet voor Israël ingesteld. Het algemene thema van Joël was de komst van de dag des Heren, maar die dag is nog niet gekomen. Tegelijkertijd riep de apostel de mannen van Judea op om op te merken dat zoals God vóór die grote en verschrikkelijke dag Zijn Geest zal uitstorten, en zoals de mensen dan zullen profeteren, zo had Hij toen in Jeruzalem Zijn Geest uitgestort omdat de Heer die de Joden gekruisigd hadden, door God verheerlijkt was. Daarom kreeg de profetie van Joël, zoals vele andere in het Oude Testament, slechts een gedeeltelijke vervulling; de volheid ervan moet nog komen.

Wat betreft de woorden "de laatste dagen", zal men zien dat zij deel uitmaken van Petrus' citaat: "Het zal geschieden in de laatste dagen" (Handelingen 2:17). De term heeft dus betrekking op het volk Israël. Maar wat zijn deze laatste dagen als toegepast op het aardse volk? Het zijn de dagen waarin God door Zijn Zoon tot het volk sprak; zoals wij lezen: "Hij heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door Zijn Zoon" (Hebr. 1:2). Het zijn de laatste dagen voor de Jood die doorlopen tot het millennium. De natie is nu niet alleen in de "Lo-ammi" staat, maar onder de schuld van het kruisigen van hun Koning. En de vervulling van Joëls profetie over het uitstorten van de Geest zal plaatsvinden nadat de kerk is weggenomen, en voordat deze dagen sluiten. De aandachtige lezer zal opmerken dat in Joël de uitdrukking "in het laatste der dagen" wordt weergegeven door het woord "daarna".

Wanneer Paulus, schrijvend aan Timotheüs, spreekt over de gevaarlijke tijden die zullen komen in de "laatste dagen" (2 Tim. 3:1), verwijst hij als apostel naar de laatste dagen van de kerk, waarin wij ons nu bevinden. Maar het is een onvergeeflijke verwarring te veronderstellen dat de kerkelijke periode enig verband heeft met de laatste dagen die genoemd worden in Handelingen 2:17 of in Hebr. 1:2.

(4) Bidden om de Heilige Geest. Er wordt gezegd dat wij moeten bidden om de Heilige Geest in kracht en zegening te laten komen.

Een dergelijk gebed van een gelovige vandaag is er een van onwetendheid. Het negeert in feite dat de Heer Jezus Zijn belofte heeft vervuld en de Trooster heeft gezonden om

voor eeuwig bij de Zijnen te blijven, dat wil zeggen, totdat Hijzelf komt (Joh. 14:16-17). Het komt daarom neer op een ontkenning dat het verslag van de Geest zelf van Zijn eigen komst met Pinksteren authentiek is (Handelingen 2). Aangezien het ware gebed door de Heilige Geest wordt gedaan (Rom. 8:26; Judas 20), hoe kunnen wij dan geloven dat Hij iemand zou laten bidden om Zichzelf te laten komen, terwijl Hij er al is, en inderdaad door God is gegeven aan allen die Hem gehoorzamen (Hand. 5:32)?

(5) Het verlangen naar de gave van tongen. Er wordt gezegd dat wij in de Schrift vermaand worden ernstig te begeren dat wij met tongen mogen spreken.

Hoewel dit gebod door de voorstanders van de tongenbeweging sterk en vaak wordt aangeprezen, is het niet volgens de Schrift. De apostel zegt: "Begeert ernstig de beste [of grotere] gaven" (1 Kor. 12:31). Maar een blik op de Schriften zal aantonen dat "tongentaal" één van die gaven is waarvan hen niet werd gezegd dat ze die ernstig moesten begeren. Het is als gave een van de minste in de schatting van de apostel, en staat als laatste op zijn lijst (1 Kor. 12:28). Wel dringt hij er bij hen op aan om te verlangen naar profeteren, omdat profeteren de gemeente opbouwt en troost, terwijl tongen slechts een teken waren voor ongelovigen. De woorden van Paulus zijn: "Volg de liefde en begeer ernstig geestelijke [gaven], maar liever dat gij profeteert". "Daarom, mijn broeders, verlangt ernstig te profeteren, en verbiedt niet met tongen te spreken" (1 Kor. 14:1, 39 R.V.).

Het is goed te letten op het onderscheid dat de apostel maakt in het laatst geciteerde vers. De Korinthische heiligen moesten begeren dat zij zelf mochten profeteren, maar ondertussen mochten zij anderen niet verbieden om met tongen te spreken. Paulus' woorden waren in geen enkel opzicht een aanmoediging voor iemand in Korinthe die niet de macht der tongen had, om ernstig te verlangen dat hij die macht zou krijgen. En toch verwijzen sommigen ernaar alsof dat de strekking van de tekst was.

(6) Onbegrijpelijkheid. Er wordt gezegd dat het bezit van de gave der tongen gekenmerkt wordt door het uitspreken van onverstaanbare geluiden.

Wij raken hier een kant van ons onderwerp, waarvan de ernst onmogelijk kan worden overdreven. De apostel, schrijvend aan de Korintiërs, stond erop dat er in de vergadering geen oefening van tongen mocht plaatsvinden, tenzij de tongen werden uitgelegd (1 Kor. 14:27-28). Waarom? Omdat de vergadering zou kunnen oordelen over wat er gezegd werd. Zij moesten dit zelfs doen met de grotere gave van de profetie (1 Kor. 14:29) Zij moesten "profetieën niet verachten", dat is waar; maar waarom zetten degenen die naar deze vermaning verwijzen om de toegegeven grillen van moderne uitingen te ondersteunen, de aanhaling niet voort? Wij moeten ook "alles bewijzen; vasthouden aan het goede" (1 Thess. 5:20-21). Als iemand in de vergadering spreekt, hebben de toehoorders het recht om te bewijzen of te toetsen of het van God is.

Als iemand nu in een vergadering een of ander onbehouwen gebrabbel uitspreekt dat niemand kan verstaan, hoe weten de aanwezigen dan dat die persoon de Heer Jezus niet vervloekt? Wij moeten bedenken dat de apostel met het oog op een dergelijke mogelijkheid begint te schrijven over geestelijke werkingen. Hij zegt: "Daarom geef ik u te verstaan dat niemand die in de Geest van God spreekt, zegt: Jezus is verdoemd; en dat niemand kan zeggen: Jezus is Heer, dan in de Heilige Geest" (1 Kor. 12:3, R.V.). Zij stonden bloot aan het gevaar van gemeenschap met demonen, en een bescherming tegen zo'n gruwel was de geesten te beproeven of zij uit God waren (1 Joh. 4:1-3) door wat zij zeiden. Hoe konden de Korinthiërs, en hoe kunnen wij, oordelen, als de uitspraken zonder betekenis zijn voor de toehoorders? En als iemand vandaag de dag beweert te interpreteren, hoe weten wij dan dat de interpretatie niet ook vals is? Als de gave van uitlegging in de kerk is opgehouden met de gave van tongen, zoals wij geloven, dan moet zij vals zijn, en direct of indirect afkomstig van de vader der leugen.

Een van de kenmerken van de mededelingen van de Geest van God is een gezond verstand (2 Tim. 1:7). Wij hebben geen vertrouwen in hen die niet begrijpen "wat zij zeggen, noch waarvan zij overtuigd zijn". Toen de Heer de mond van Balaams ezel opende, zodat zij met een mannenstem sprak, begreep de profeet wat er gezegd werd en wist hij dat het een boodschap van God was. Maar hij zou het niet geweten hebben als zij gewoon op een ongewone manier had gebruld. Wij herhalen dat in gevallen van zinloos gebrabbel niemand er zeker van kan zijn dat de naam van de Heer Jezus niet gelasterd wordt, hoewel wij er zeker van kunnen zijn dat het niet van de Geest van God is om Christus op zo'n manier te bedienen.

Wij achten het in dit verband juist de aandacht te vestigen op het feit dat vele, zo niet alle moderne schrijvers ter ondersteuning van de heterodoxie der tongen de titel Heer achterhouden wanneer zij de Heer Jezus noemen. Wij zeggen niet dat zij dat altijd doen, maar dat zij het zo vaak doen dat de praktijk vraagt om een opmerking. Nu gebruikt de Heilige Geest,

die kwam omdat God de Gekruisigde zowel Heer als Christus had gemaakt (Hand. 2:36), de mond van de mens om Zijn Heerschappij te belijden, terwijl Hij nog steeds door de wereld wordt verworpen (1 Kor. 12:3). Demonen erkennen deze titel niet. De boze geest te Efeze zei: "Jezus ken ik en Paulus ken ik" (Hand. 19:15). Hij zei niet: "de Here Jezus", maar gaf Hem geen andere titel dan aan Paulus. Zie ook Markus 1:24; 5:7. God heeft verordend dat uiteindelijk elke tong, ook die van helse wezens als die van goddeloze mensen, zal belijden dat Jezus Christus Heer is tot eer van God de Vader (Fil. 2:9-11). Deze belijdenis zullen de boze geesten nu niet doen, noch zij die door hen geleid worden (1 Joh. 4:3). En de weglating markeert wat niet van God is.

Hierbij wordt niet beweerd, dat allen wier spreekorganen door hun eigen wil zijn overgegeven aan een invloed buiten henzelf, onder invloed staan van boze geesten, zoals

bij de zogenaamde "spiritisten", hoewel zij te allen tijde bezeten kunnen zijn. Maar iedereen die kennis heeft van hypnose of psycho-therapeutica weet dat het mogelijk is voor personen om een macht van grondige dwang uit te oefenen over anderen wanneer de patiënten zich onderwerpen. In die toestand, waarin de controle menselijk is en niet demonisch, worden dingen gezegd en gedaan waarvan de proefpersoon zich niet bewust is. Wij zeggen niets meer over dit onderwerp, en verwijzen er alleen naar vanwege de schandelijke onregelmatigheden die door de misleide aanhangers van de tongencultus aan de Heilige Geest worden toegeschreven.

Conclusie.

Ter afsluiting kunnen wij slechts de waarschuwing herhalen tegen de gretigheid naar wonderbaarlijke manifestaties van de individuele christen of van een groep christenen. De betere weg is een steeds diepere zelfvernedering en een steeds nauwere en meer gekuisde wandel met God. Laten wij er niet naar streven de Heilige Geest te doven of te bedroeven, maar de Goddelijke bewoner toestaan ons volledig te bezitten tot aan de uiterste grenzen van ons innerlijk. Zo zullen wij "vervuld zijn met de Geest" (Ef. 5:18), en geschikt voor elk goed woord en werk.